

C139 – LEE21

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

9 februari 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de ontwikkeling van een logistiek centrum in Wilbroek naast en mogelijk op een bestaand asbeststort	1
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de watertoets bij het verlenen van bouwvergunningen en het recht op schadevergoeding als er niet mag worden gebouwd	
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de watertoets bij het verlenen van vergunningen en het recht op schadevergoeding als er niet mag worden gebouwd	4
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verruiming van de opdracht en de samenstelling van polderbesturen	9
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de optimalisering van de gemeentelijke milieudiensten	10
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over milieuvriendelijk geproduceerde pc's	11
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de Europese ingebrekestelling als gevolg van het niet naleven van de richtlijn stedelijk afvalwater	12
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het EMAS-certificaat bij de Vlaamse administraties en kabinetten	17
Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de subsidiëring van IBA's	19
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het bodemsaneringsfonds voor particulieren met lekkende stookolietanks	
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sectorale bodemsaneringsfondsen	
Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over bodemvervuiling in de droogkuissector	20

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de ontwikkeling van een logistiek centrum in Willebroek naast en mogelijk op een bestaand asbeststort

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uit extra informatie die ik zopas heb ontvangen, blijkt dat ik het woordje ‘mogelijk’ wellicht uit de titel van mijn vraag mag weglaten.

Tisselt is een deelgemeente van Willebroek. De voorbije weken is er nogal wat commotie ontstaan naar aanleiding van de plannen om een logistiek centrum te bouwen aan de Kersdonk, vlakbij het Zeekanaal. In totaal werden 373 bezwaarschriften ingediend. Voor een kleine gemeente als Tisselt is dat nogal veel. De vele bezwaarschriften werden ingediend bij het stadsbestuur van Willebroek, ondanks het feit dat het openbaar onderzoek werd gehouden in de nogal ongelukkige periode rond sinterklaas en in de kerstvakantie. Misschien is het nuttig om eens een debat te voeren over het vermijden van openbare onderzoeken in vakantieperiodes.

De voorzitter: Dat debat werd reeds gevoerd. Voor onderzoeken inzake ruimtelijke ordening werd uitdrukkelijk afgesproken om de vakantieperiodes zoveel mogelijk te vermijden, al werd die afspraak niet decretaal vastgelegd.

De heer Rudi Daems: Ook vanuit de aangrenzende gemeente Kapelle-op-den-Bos kwamen bezwaarschriften. Opvallend was het grote aantal bezwaarschriften afkomstig van scholen uit de omgeving. De mensen zijn in de eerste plaats bezorgd over een mogelijke toename van het vrachtwagenverkeer ter hoogte van de brug en de rotonde in Tisselt. Ik vermeld uitdrukkelijk dat we niet tegen de creatie van extra jobs in de regio zijn, want de regio heeft het de voorbije jaren al moeilijk genoeg gehad.

Ik ga even dieper in op de bezorgdheden van de mensen ter plekke. Ik herhaal dat men in de eerste plaats bezorgd is over een toename van het vrachtwagen-

verkeer door het centrum. De verkeersas wordt heel veel gebruikt door schoolgaande jeugd. Bovendien is het niet erg logisch dat vlakbij het Zeekanaal een nogal sterk vrachtwagengebonden activiteit wordt uitgebouwd.

De mensen maken zich ook zorgen omdat de ontwikkeling van het logistieke centrum zou gebeuren vlak tegen of gedeeltelijk op een bestaand asbeststort. Ik geloof steeds meer in de laatste mogelijkheid al werd die ontkend tijdens een gezamenlijk initiatief van het gemeentebestuur, het bedrijf in kwestie en OVAM. Nochtans tonen de tekeningen aan – ik hoop dat u een duidelijke digitale versie met kleuren hebt ontvangen – dat het project zich gedeeltelijk op het asbeststort zal bevinden. Dat zal zeker het geval zijn voor de geplande ontsluitingsweg, want die wordt voor een stuk in de bufferzone gepland.

Ten derde is men bezorgd over de mogelijke toename van de wateroverlast omwille van een versnelde afvoer van het water van de Bosbeek. De dienst Waterbeleid van het Antwerpse provinciebestuur stelt dat een nieuwe doorsteek en de opheffing van de bestaande, het risico op overstromingen in de afwaarts gelegen woongebieden sterk zou doen toenemen.

Mijnheer de minister, naar aanleiding van de commotie liet u een paar asbestmetingen op het terrein uitvoeren. Volgens uw mededeling werd op acht van de negen meetpunten geen verontreiniging aangetroffen. Op één plaats – in een verhoogde berm aan de rand van de weg – werd asbestpuin aangetroffen, volgens u allicht als gevolg van sluikstorten.

We stelden ons vragen over de plaatsen waar werd gemeten en over de manier van meten, want blijkbaar is er enkel een soort controle de visu gebeurd, waarbij werd onderzocht of de aanwezigheid van bepaalde asbestvezels er zichtbaar was. Wij zijn maar een kleine partij en hebben niet veel centen, maar we hebben een meting gevraagd op de plaats waar wij vermoeden dat er een overlap is van het project van Eurimpro en het asbeststort, en waar de ontsluitingsweg zou komen.

We werkten via Test-Aankoop. Ik heb de resultaten nog maar net ontvangen en daarom heb ik ze nog

niet goed kunnen bestuderen. Test Aankoop schakelde een erkend bureau voor asbestonderzoek in: AIB-Vinçotte. Ik beperk me tot de conclusies. Op de plaats waar de ontsluitingsweg zou komen, werd wel degelijk asbest gevonden. Het gaat om het gevaarlijke type chrysotiel. Ik citeer een paar passages uit de brief van Test Aankoop en uiteraard zal ik u een kopie ervan bezorgen. Er staat: 'We raden u dan ook aan dit materiaal te bedekken met een laag fixeerverf om te vermijden dat asbestvezels zouden vrijkomen in de lucht. We raden u ook aan een beroep te doen op een gespecialiseerde firma.' Daarna worden er een aantal firma's opgesomd. Ik citeer verder: 'We raden u ook aan contact op te nemen met de OVAM. Wenst u niettemin de klus zelf toch te klaren, neem dan de nodige voorzorgsmaatregelen, in het belang van uw gezondheid. Wij hebben hierover geschreven in ons artikel in Test-Aankoop nummer 462. Gebruik een masker van het type P3 om u tegen de uiterst fijne asbestdeeltjes te beschermen.' Ik zal u zo dadelijk een kopie daarvan bezorgen. Die informatie had ik niet toen ik deze vraag indiende.

Mijnheer de minister, volgens mij is dit dossier niet rijp voor een beslissing. Er zijn nog te veel onduidelijkheden en onzekerheden. U bent bevoegd voor de waterwegen en de zopas omgevormde NV Zee-kanaal. Welke activiteiten worden er concreet ontplooid op de bewuste logistieke zone? In welke mate van watergebondenheid wordt er voorzien? Is voor u watergebondenheid een essentiële voorwaarde voor het ontwikkelen van activiteiten langs het zee-kanaal? Wat is het percentuele aandeel van watertransport van de langs het zeekanaal gelegen industriële activiteiten? Hoeveel vrachtwagens zullen er per dag bijkomend doorheen het centrum van Tisselt rijden? Is er een mobiliteitseffectenrapport gemaakt? Zo ja, wat zijn de resultaten ervan? Zo nee, waarom niet?

Het decreet integraal waterbeleid voorziet sinds 2003 in de verplichting van een watertoets bij projecten in mogelijk watergevoelige gebieden. Is een dergelijke watertoets opgemaakt? Zo ja, wat zijn volgens u de conclusies daarvan? Volgens de projectontwikkelaars zullen het logistieke centrum en de voorziene ontsluiting niet raken aan het bestaande asbeststort, volgens de berekeningen van het lokale actiecomité wel. Ik verwijs in dat verband naar mijn plan. Wat is uw standpunt? Bent u bereid bijkomende metingen te laten gebeuren op plaatsen die door de bewonersgroepen zelf worden aangeduid? Deze vraag is des te pertinenter, gezien de beperkte meetresultaten waarover we nu beschikken. Wat is uw standpunt over de

eventuele sanering van het asbeststort? Asbest laten we mijns inziens best zoveel mogelijk liggen, maar er bestaan betere technieken, zoals verglazing, als het gaat over zeer schadelijke asbestvezels. Zijn er plannen om dat asbeststort, dat er al lange tijd ligt, te saneren? Wie moet in dat geval dan betalen voor de kosten?

Dan heb ik nog een vraag in de marge. In dezelfde regio is een project opgestart inzake asbestdraailingen op allerlei opritten, wegen en tuinen. U hebt dat project bestendigd. In totaal gaat het over een duizendtal onderzochte percelen. Daar zal allicht moeten worden gesaneerd. Wat gaat er met dat asbest gebeuren? Komt dat eventueel ook daar op een deponee, of wordt dat elders heen gevoerd?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, de reden waarom ik wil deelnemen aan dit debat is dat, zoals de heer Daems al aanhaalde, dit terrein zich bevindt aan de Kersdonk, op de grens tussen Willebroek en Kapelle-op-den-Bos. Het bevindt zich op 200 meter van mijn deur. Ik ken die streek dus zeer goed.

In eerste instantie wil ik erop wijzen dat er een groot verschil bestaat tussen de nodige alertheid aan de dag leggen en mogelijke acties die ongerustheid en paniek zouden kunnen veroorzaken. Inwoners, maar ook de beide gemeentebesturen, hebben al hun bezorgdheid uitgedrukt over dit dossier. De beide gemeentebesturen hebben al heel wat stappen gezet. Niet gisteren of vorige week, maar al een hele tijd terug, met het doel om dit hele dossier zeer nauwgezet te volgen. Zoals de heer Daems zelf aangaf, hebben scholen hun bezorgdheid geuit over dit dossier, vooral dan wat de mobiliteit betreft, wat terecht is in dit geval. Beide gemeentebesturen hebben al heel wat ondernomen.

Verscheidene onderzoeken hebben al geleid tot de vaststelling dat er op de site zelf geen asbestvervuiling is. Ik verwijs naar het onderzoek van het studie-bureau Soresma, het bodemonderzoek door MAVA, het bijkomende bodemonderzoek door de VITO in opdracht van u, mijnheer de minister, en de vaststellingen van de OVAM. Ik ga er uiteraard van uit dat iedereen die een beetje begaan is met deze zaak, kennis heeft van die onderzoeken. Hier is aangehaald dat er een nieuw onderzoek zou zijn uitgevoerd en daarbij wordt doorverwezen naar de OVAM, waar-

mee men dan contact kan opnemen. Ons gemeentebestuur heeft begin deze maand een brief ontvangen van de OVAM waarin duidelijk staat dat er bodemonderzoeken zijn uitgevoerd en dat er enkel ter hoogte van de verhoogde berm asbestpuin is aangetroffen. Wie een beetje de situatie kent, kent het verschil tussen dat vaste puin en die vezels.

Uiteraard bestaat er bezorgdheid. Mijnheer de minister, ik wil u dus vragen dit dossier op de voet te blijven volgen. U hebt al aangetoond dat u dit doet, maar ik vraag toch nog dat u er de nodige aandacht aan blijft besteden. Als zich dan een probleem voor doet, kan er meteen worden ingegrepen, ook door u.

Dan is er nog de kwestie van de aansluiting naar de N16, die belangrijk is voor het hele dossier. Wat dat betreft, wil ik graag een concreet antwoord van u, mijnheer de minister.

Er is inderdaad sprake van watergebondenheid. Er is wel degelijk een beslissing van Waterwegen en Zeekanaal en er is wel degelijk een overeenkomst met het bedrijf. Waterwegen en Zeekanaal staat positief tegenover een financiële stimulans om de kosten te dekken, aangezien aan- en afvoer via de waterwegen een streefdoel is.

We moeten ook denken aan de plaatselijke situatie. Bezorgdheid is belangrijk, maar lok alstublieft geen onnodige paniecreacties uit.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dit is een ernstig dossier. Ik heb de actiegroep op mijn kabinet ontvangen en die toonde zich erg bezorgd om de aanwezigheid van asbest. Ik heb de opdracht gegeven dit op heel korte tijd te laten nakijken door de VITO en, zoals mevrouw De Wachter zei, MAVA Bodemonderzoek, die ter plaatse zijn gegaan. De resultaten werden ook bezorgd aan het gemeentebestuur.

Nu word ik geconfronteerd met een nieuw onderzoek waaruit zou blijken dat er dan toch asbest aanwezig is. Daarvan zou ik een kopie willen ontvangen. Er is reeds onderzoek gevoerd, maar u hebt als kleine partij het volste recht een bijkomend onderzoek te laten doen. Ik wens nu eerst te lezen wat er in dat verslag staat. U zult het met me eens zijn dat we die mensen niet nodeloos opnieuw mogen alarmeren. Er is nu al een groot probleem van vertrouwen. Wie moeten ze

nog geloven? Ik kan me best indenken dat dit morgen in alle kranten staat, zodat we een bijkomend probleem hebben.

Mijnheer de voorzitter, ik stel voor dat ik vooraleer te antwoorden op de vragen 5, 6 en 7, eerst informeer naar wat dat onderzoek heeft opgeleverd. Ik wens immers geen verklaringen af te leggen op basis van mijn informatie, terwijl er intussen een nieuw onderzoek bestaat. Ik wil exact weten waar die test gebeurd is, en wat de conclusies zijn. In de loop van de dag, en alleszins nog deze week zal ik de zaak bekijken.

Ik dring erop aan hierover met de nodige omzichtigheid te communiceren. Het is gemakkelijk om heel die buurt opnieuw ongerust te maken. Ik heb mensen ontvangen wier echtgenotes overleden zijn, mogelijk door de aanwezigheid van asbest. Het is dus een heel delicaat dossier.

Mijnheer de voorzitter, met uw goedvinden zal ik nu niet antwoorden op de vragen. De heer Daems vraagt hoe het daar zit met de aanwezigheid van asbest. Ik heb hier de resultaten voor me van MAVA NV en de VITO, waarop ik ook mijn antwoord wilde baseren. Dit is echter een nieuw feit.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, ook voor mij was dit vanmorgen een nieuw feit. We hebben die meting laten doen na een contact met de VITO. Daar hebben ze ons gezegd dat ze ter plekke een visuele controle hebben gedaan. Blijkbaar kan asbest visueel worden vastgesteld, wat ik niet wist. Op 9 meetpunten werd visueel getest, en vastgesteld dat er op 8 van de 9 plaatsen niets aan de hand is. Dat lijkt me een te snelle controle. Het is minstens nodig ook een microscopisch onderzoek te doen. Dat zeggen ons ook specialisten.

Daarom hebben we besloten zelf een controle te laten uitvoeren. We hebben niet het geld om dat op tien plaatsen te doen, dus hebben we het op één plaats gedaan, maar wel wat diepgaander. Dat heeft het verrassende resultaat opgeleverd dat ik vanmorgen heb ontvangen.

Ik begrijp dat u in deze omstandigheden geen antwoord geeft op mijn vragen. Het is me er ook niet om te doen nodeloos paniek te zaaien. We weten echter allemaal hoe gevaarlijk bepaalde types van asbestvezels zijn. Als we een project ontwikkelen zo dicht bij een bestaand stort, en zelfs gedeeltelijk erop, althans volgens mensen die de stedenbouwkundige situatie

daar goed kennen, door de ontsluitingsweg in de bufferzone. Ik ben ter plaatse gaan kijken met de plannen erbij. Op grond van wat me daar werd gezegd, moet ik vaststellen dat er een probleem is en dat we er ten minste voorzichtig mee moeten zijn.

Ik ben gealarmeerd door deze conclusie en zal het verder bestuderen. U zult dat ook doen. Laten we er dan bij een volgende gelegenheid op terugkomen. Daarmee heb ik geen problemen.

De voorzitter: We zullen dit punt volgende week weer op de agenda zetten om de minister de gelegenheid te geven inlichtingen te nemen over wat u voorlegt. Het heeft geen zin nu de vragen te beantwoorden, en daar volgende week weer op te moeten terugkomen.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik dank u voor dit voorstel en de bereidheid van de commissie om het te aanvaarden.

Mijnheer Daems, de afspraak met de OVAM was dat er een eerste onderzoek zou gebeuren waarbij de visu zou worden vastgesteld of er een probleem was. Mocht er een probleem zijn, dan zou een grondiger onderzoek plaatsvinden. Als minister van Leefmilieu houd ik rekening met de actiegroep en met terechte vragen. Mijn zorg is of er een probleem is met asbest of niet. Ik heb ook gezegd dat het niet doorgaat als er een probleem is. Op basis van dit onderzoek heb ik het niet tegengehouden, maar nu zal ik het opnieuw bekijken. Ik zal de komende uren de nodige actie ondernemen om absoluut zeker te zijn. Ook de gemeentebesturen zullen dat ten zeerste appreciëren.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Er zijn heel wat onderzoeken gebeurd. Het gemeentebestuur heeft officieel de brief van de OVAM ontvangen. Ik wil erop wijzen dat wanneer gemeentebesturen brieven krijgen van dergelijke instellingen, ze ervan uit mogen gaan dat de inhoud van die brieven correct is. Als we om de haverklap met andere onderzoeken aankomen, hoe zit het dan met de betrouwbaarheid van instellingen zoals bijvoorbeeld de OVAM.

De voorzitter: We zullen volgende week op dit onderwerp terug komen.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de watertoets bij het verlenen van bouwvergunningen en het recht op schadevergoeding als er niet mag worden gebouwd

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de watertoets bij het verlenen van vergunningen en het recht op schadevergoeding als er niet mag worden gebouwd

De voorzitter: Minister Peeters antwoordt tevens in naam van minister Van Mechelen.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb twee vragen gesteld, aan u en aan minister Van Mechelen, omdat de persmededeling van 20 januari jongstleden over de watertoets door u beiden werd opgesteld en omdat er toch een duidelijke link is met ruimtelijke ordening.

Sinds 24 november 2003 is met de inwerkingtreding van het decreet integraal waterbeheer de watertoets in Vlaanderen van kracht. Deze watertoets is vooral gericht op de nog niet aangesneden woonuitbreidingsgebieden die in overstroombaar gebied liggen en die vanuit het oogpunt van bestrijding van wateroverlast best niet bebouwd worden. Daarnaast kan dit instrument ook ingrijpen in de kwaliteit van het oppervlakte- of grondwater. Ook ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen, alsook plannen van ruilverkaveling, landinrichting en natuurinrichting zijn onderworpen aan de watertoets.

In sommige situaties moet de vergunningverlenende overheid overgaan tot het uitvaardigen van een bouwverbod in watergevoelige gebieden of moet die gronden door middel van een ruimtelijk uitvoeringsplan bouwvrij houden. Ik stel de vraag naar aanleiding van een concrete situatie, maar ik ben ervan overtuigd dat dergelijke situaties zich de volgende maanden nog in Vlaanderen zullen voordoen. Aan het bouwvrij houden van die gronden hangt uiteraard een prijskaartje.

We vernamen dat u op 20 januari 2006 met een besluit over de watertoets naar de Vlaamse Regering bent gegaan. Ik heb begrepen dat het vandaag nog niet van kracht is maar voor advies naar de SERV en de MiNa-Raad is verstuurd. De bedoeling van

uw besluit is de watertoets efficiënt en uniform toe te passen.

– *De heer Erik Matthijs treedt als voorzitter op.*

Als ik het goed begrijp, is vandaag op geen enkele manier in het besluit verankerd hoe dit zal worden gefinancierd. Ik ben ondertussen ervaringsdeskundige door de problemen in mijn regio. Uw voorganger, mevrouw Dua, is samen met toenmalig minister-president Dewael begin 2000 op bezoek geweest, want er was niet alleen wateroverlast, maar ook een enorm erosieprobleem. De Vlaamse overheid heeft ondertussen een heel beleid op poten gezet met betrekking tot het erosieprobleem en er kwam een interbestuurlijke samenwerking Land & Water tot stand.

Twee jaar geleden gaf de interbestuurlijke samenwerking al negatief advies over de watertoets omdat dat al verankerd was in het decreet, ook al is er geen uitvoeringsbesluit. Vandaag stellen we vast dat de eerste dossiers zich aandienen. Ik vind de watertoets een heel goed instrument, dat niet altijd hoeft te leiden tot een bouwverbod, maar ook kan leiden tot maatregelen. In deze gevallen gaat het over een bouwverbod, waarbij de verkavelingvergunning niet door de gemeente is afgeleverd maar door Stedenbouw. In het concrete geval waarover ik het heb, is de verkavelingsvergunning zelfs niet vervallen omdat bij het uitreiken ervan alle percelen binnen het jaar werden verkocht aan één persoon.

Mijnheer de minister, in welke regeling wordt voorzien voor het uitbetalen van schadevergoedingen of onteigeningen bij het weigeren van stedenbouwkundige vergunningsaanvragen die in het kader van het decreet integraal waterbeleid onderworpen zijn aan de watertoets? Welke overheid zal instaan voor de betaling van de vergoedingen? Wat indien de gemeenten dit mee moeten financieren?

Hier ligt de link met ruimtelijke ordening. Het gewestplan is wat het is. Er wordt vaak gezegd dat de gemeenten dat kunnen bijsturen via ruimtelijke uitvoeringsplannen. Een gemeente kan de pech hebben dat het grondgebied zich uitstrekt over een watergevoelig gebied. Als ze haar verantwoordelijkheid neemt via ruimtelijke uitvoeringsplannen, zal daaraan een enorme kostprijs vastzitten. In welke mate kunnen gemeenten alleen verantwoordelijk zijn om die planschade te dekken? Zal er een compensatie gebeuren door de Vlaamse overheid? Welke overheid moet zijn verantwoordelijkheid nemen?

Ik heb begrepen dat in de begroting 2006 niet dadelijk budgetten zijn ingeschreven om hieraan tegemoet te komen. Intussen dienen zich de eerste dossiers aan. Daarom stel ik de vraag waarvandaan de middelen moeten komen. Als er al sprake is van verzuring, dan is het wel omwille van dergelijke problemen waaraan dus iets moet worden gedaan.

We maken inderdaad schrijvende zaken mee en aan politiek doen, betekent ook verantwoordelijkheid opnemen. Ook in het geval van de watertoets moet duidelijk worden meegedeeld wat kan en wat niet kan.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Heeren, uw eerste vraag betreft artikel 8 van het decreet betreffende het Integraal Waterbeleid. Ik zal dat artikel over de watertoets wat verduidelijken. U hebt zelf gezegd dat de Vlaamse Regering een ontwerp van uitvoeringsbesluit heeft goedgekeurd dat voor advies naar de SERV en de MiNa-Raad is gestuurd. Ik hoop dat het zeer snel terugkomt.

Het is belangrijk dat de watertoets de bestaande vergunningsprocedure niet wijzigt. De watertoets legt alleen op om bij de vergunningverlening rekening te houden met mogelijke schadelijke effecten. Dat wil zeggen dat ook zonder de watertoets vergunningen werden geweigerd of zouden moeten geweigerd geweest zijn.

Om die reden heeft de wetgever in het decreet Integraal Waterbeleid geen vergoedingsregeling opgenomen voor het weigeren van een vergunning op basis van de watertoets. Er is dus geen vergoeding voorzien. (*Opmerkingen van de heer Rudi Daems*)

Het decreet voorziet wel in een aantal financiële instrumenten die niet rechtstreeks met de watertoets te maken hebben, maar enkele mogelijkheden bieden voor financiële tegemoetkoming. Ik kom nog terug op het Rubiconfonds.

Artikel 11 van het decreet gaat over onteigeningen. De artikelen 12 tot 16 gaan over het recht van voorkoop en de aankoopplicht, artikel 17 over de vergoedingsplicht. Op 3 februari heb ik aan de Vlaamse Regering een ontwerp van decreet voor oprichting van een grondenbank voorgelegd. Dat ontwerp is goedgekeurd. Het is een belangrijke stap om het recht op voorkoop zoals bepaald in het decreet, operationeel te maken. Voor de aankoop en de vergoedings-

plicht moeten de procedures en de berekening van de bedragen nog in een uitvoeringsbesluit komen. Het is mijn bedoeling om deze uitvoeringsbesluiten te voltooien tegen einde 2007 als de eerste bekkenbeheersplannen worden vastgesteld.

Bij uw tweede vraag wil ik er op wijzen dat de watertoets een getrappt systeem is. De weigering wordt slechts in een laatste fase toegepast. Voordien zijn er nog allerhande mogelijkheden om te remediëren.

Bepalingen betreffende planschade zijn opgenomen in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Artikel 99 paragraaf 3 stelt dat voor de toepassing van planschadevergoeding aan verschillende criteria samen moet worden voldaan op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het definitieve plan. Een belangrijk criterium is: "Het perceel moet stedenbouwkundig en bouwtechnisch voor bebouwing in aanmerking komen.."

De bouwtechnische bebouwbaarheid van een perceel kan bij waterzieke, regelmatig overstroomde gronden wel degelijk in vraag worden gesteld. Soms zijn dergelijke 'waterzieke gronden' via gewestplannen wel in een woongebied of woonuitbreidingsgebied gelegen. Als een gemeente een plan opmaakt om de bestemming van zo'n gronden om te zetten naar een niet-bebouwbaar bestemming, is het helemaal niet zeker dat ze planschade zal moeten betalen. Die gronden kwamen bouwtechnisch voordien immers ook al niet voor bebouwing in aanmerking. Als er toch planschade moet worden betaald, is het de overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan opmaakte, waardoor de planschade dus is ontstaan, die voor de betaling zal instaan. Uw derde vraag is hiermee ook beantwoord.

Wat uw vierde vraag betreft, kan ik stellen dat op de begroting Leefmilieu geen middelen zijn ingeschreven voor financiële compensaties in het kader van de watertoets aangezien het decreet hierin ook niet voorziet. Er zijn momenteel evenmin middelen voorzien voor onteigeningen ter uitvoering van het decreet Integraal Waterbeleid, aangezien de deelbekkenbeheersplannen nog moeten uitmaken welke projecten prioriteit hebben en welke middelen nodig zullen zijn.

Het reeds vermelde ontwerp van decreet inzake de grondenbank schept daarenboven een algemeen kader voor wat onder meer de voorkooprech-

ten betreft. De goedkeuring en uitvoering van dat decreet zal een randvoorwaarde vormen om de opgesomde instrumenten, onteigening, recht van voorkoop, aankoopplicht en vergoedingsplicht, van het decreet Integraal Waterbeleid effectief operationeel te maken.

Met het programmadecreet van 27 juni 2003 werd het 'Rubiconfonds' opgericht. Het is de bedoeling om de middelen afkomstig van planbatenhellingen voor bedrijventerreinen aan te wenden voor maatregelen ter bescherming tegen schade door wateroverlast. De aankoop van overstromingsgebieden is een van die mogelijke maatregelen. U weet dat het fonds nog niet veel geld bevat. De heer Daems heeft gelijk: er zit 0 euro in. De planbatenhellingen werden immers nog niet operationeel gemaakt door Ruimtelijke Ordening.

We hebben hard gewerkt aan het decreet Integraal Waterbeleid. Het is momenteel in volle uitvoering. De geografische afbakening en de organisatie werden reeds geregeld via het besluit van de Vlaamse Regering van 9 september vorig jaar. Het maakt onder andere de oprichting van de waterschappen mogelijk. Het uitvoeringsbesluit betreffende de watertoets werd, zoals reeds vermeld, principieel goedgekeurd op 20 januari. Voor wat de financiële instrumenten en zeker het recht van voorkoop betreft, wordt gewacht op de evolutie in het dossier over de grondenbank. Voor de andere elementen, onder meer voor de vismigratie, worden de nodige stappen gezet en voorbereid.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de minister, misschien vergis ik me, maar ik meen enig cynisme in uw antwoord op te merken.

De wetgeving bestaat en elke wetgeving heeft haar geschiedenis. Destijds hebben we tegen het decreet Integraal Waterbeleid gestemd. Op dat moment bestond er echter een politieke meerderheid in Vlaanderen voor het decreet. Nu is er een andere parlementaire meerderheid en die moet het decreet uitvoeren, tenzij wij vanuit het parlement een initiatief nemen om het decreet wijzigen. Ondertussen zijn de feiten wat ze zijn.

Ik werd als parlementslid in mijn regio met schrijvende gevallen geconfronteerd. Ik hoor u vertellen dat er niets aan te doen is, en dat er planschade moet

worden gevraagd bij Stedenbouw. In dit concrete geval werd in 1997 een vergunning afgeleverd, lang voor de invoering van het decreet Integraal Waterbeleid. De vergunning is niet vervallen en zal ook niet vervallen. Ik kan niet geloven dat dit alleen in mijn streek gebeurt, het probleem zal zich op nog meer plaatsen in Vlaanderen voordoen.

De watertoets zelf is een goede maatregel. De toets gebeurt in het kader van het algemeen belang, want de voorbije jaren hebben we heel wat ingrepen moeten doen om de wateroverlast te proberen verminderen. In een vallei is dat heel moeilijk. Overheden hebben hun verantwoordelijkheid genomen.

In dit concrete geval wordt na de watertoets terecht een bouwvergunning geweigerd. Maar wat moet er nu gebeuren? Beeldt u zich eens in dat u als 23-jarige al uw spaarcenten in bouwgrond hebt gestoken en te goeder trouw hebt gehandeld. Vorig jaar werden de tien bouwkvelds verkocht. De gemeente heeft zelfs een stedenbouwkundig attest afgeleverd waarin stond dat alles in orde was. De gedupeerden kennen het decreet Integraal Waterbeleid niet. Ze komen ook niet naar mij om advies te vragen. Vaak gaat het immers om mensen van buiten de regio die de gronden kopen. Ze vragen zich niet af waarom die bouwgronden vrij goedkoop zijn.

De gronden werden aangekocht en de overheid kan zelfs geen submaatregelen nemen tegen wateroverlast. Het bouwverbod als gevolg van de watertoets is terecht. De feiten zijn wat ze zijn. De vraag is nu welke overheid over de brug komt en waarmee. Vandaag gaat het over tien gezinnen, maar morgen kan het om een andere regio gaan. We moeten een oplossing bieden aan dit probleem, want de betrokkenen zullen de zaak niet zomaar loslaten. Het zou me niet verwonderen dat u vroeg of laat wordt uitgenodigd door 'Recht van Antwoord'.

Ik hoor u vertellen dat niet in een vergoeding wordt voorzien als de verkavelingvergunning geweigerd wordt. Dat klopt, maar in dit geval was er wel al een verkavelingvergunning.

Ik besef dat het hier zowel over Leefmilieu als over Ruimtelijke Ordening gaat. U had het over van de grondenbank, maar daar heb ik niets aan voor 2007.

Ik ben eigenlijk maar half voldaan. Ik weet wel dat het niet de bedoeling is dat in het parlement een concrete oplossing wordt gegeven aan een concreet pro-

bleem, maar ik ben ervan overtuigd dat er nog meer dossiers zullen volgen. Het probleem dient zich nu pas aan, want het besluit is er sinds januari. In veel gevallen zullen submaatregelen volstaan om onder bepaalde voorwaarden toch te mogen bouwen. Als de overheid haar verantwoordelijkheid neemt – wat ze moet doen –, zal ze in een aantal gevallen een bouwverbod moeten opleggen in het licht van het algemeen belang en omwille van de komende generaties. Wie zal er dan over de brug komen?

Heb ik goed begrepen dat gemeenten die ruimtelijke uitvoeringsplannen gebruiken om gewestplannen te wijzigen en om tegemoet te komen aan deze problematiek, niet verplicht zijn om uit te betalen? Heb ik goed begrepen dat woongebied of bouwgebied van bestemming kan worden veranderd, zonder dat aan de eigenaars planschade wordt betaald?

Minister Kris Peeters: Mevrouw Heeren, het is omgekeerd.

Ik heb u een overzicht gegeven van wat de wetgever in al zijn wijsheid gemeend heeft te moeten beslissen.

Het cynisme dat u meent te ontwaren in mijn stem, heeft wellicht te maken met het middaguur. Cynisme is in elk geval ongepast. Ik heb heel veel begrip voor de betrokkenen. We moeten onderzoeken hoe we het probleem kunnen oplossen. Natuurlijk kan een minister zich slechts bewegen binnen de krijtlijnen die de decreetgever heeft getrokken. Ik probeer om dit concrete geval binnen die krijtlijnen op te lossen, maar als het decreet Integraal Waterbeleid niet in een financiële regeling voorziet voor de watertoets, kan ik er ook geen uit mijn mouw schudden.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw Heeren, ik vind het erg positief dat u het belang van de watertoets onderschrijft. In het verleden zijn er al stemmen opgegaan om de watertoets af te schaffen, maar een toets op watergevoelige gebieden kan ons in de toekomst vrijwaren van kosten.

Het formele aspect van de planschade is perfect inzetbaar, ook door gemeentebesturen, als het om een te laag gelegen gebied gaat, als het niet werd ontsloten en zo meer. Zeker voor projecten die nog geen vergunning hebben gekregen, maar in het verleden in het gewestplan werden ingekleurd als woonuitbrei-

dingsgebied, is het risico op planschade erg beperkt. Minister Van Mechelen heeft dit al gezegd in antwoord op eerdere vragen en het wordt bewezen door het feit dat vandaag heel weinig planschadedossiers worden uitbetaald, ondanks tal van juridische procedures.

In het programmadecreet van 2003 werd het Rubiconfonds opgericht om schrijnende situaties, zoals de situatie die mevrouw Heeren heeft geschetst, te helpen oplossen. Daartoe diende eerst de watertoets operationeel te worden gemaakt via een uitvoeringsbesluit. Als ik me niet vergis, voorziet het programmadecreet in twee mogelijke vormen van financiering van het Rubiconfonds.

De eerste vorm is de planbatenheffing. Ik hoor minister Van Mechelen steeds meer zeggen dat hij wenst af te stappen van het systeem van planbaten. Hij beschouwt het als te complex, onder meer omwille van de regionale verschillen. Deze vorm van financiering zal dus mogelijk opgedroogd geraken.

De tweede mogelijkheid is het financieren van het Rubiconfonds via de algemene middelen. Ik heb echter het gevoel dat u en minister Van Mechelen de bal naar elkaar terugkaatsen en dat geen van u beide wil instaan voor de financiering van het fonds. Het is belangrijk dat terzake een beslissing wordt genomen, want dan kunnen de problemen die mevrouw Heeren heeft geschetst opgevangen worden.

Mevrouw Veerle Heeren: In dit geval gaat het niet over woonuitbreidingsgebieden, maar wel over woongebied. Het betreft geen uniek geval. De verkavelingsvergunningen werden gegeven in de jaren tachtig en negentig. Het zijn vergunningen die niet vervallen. De gronden werden binnen het jaar allemaal tegelijk opgekocht door een bouwpromotor. (*Opmerkingen van de heer Rudi Daems*)

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer Daems, er is een verschil tussen ingerichte gronden of gronden met infrastructuur en wegen en niet-uitgeruste gronden. In mijn gemeente waren er heel wat waterzieke gronden. Het betrof woonuitbreidingsgebieden en woongebieden. Ik heb ze moeten schrappen uit het structuurplan. Ik was het voor 100 procent eens met die schrapping, omdat het om waterzieke gebieden ging. In ruil voor de schrapping mocht de gemeente andere gronden aanduiden waarop kon worden gebouwd.

Als er niet mag worden gebouwd, hoewel de gemeente al een vergunning heeft afgeleverd en de inrichting van de bouwgronden al is gebeurd met infrastructuur, leidingen voor nutsvoorzieningen en wegen, dan moet het Rubiconfonds instaan voor de vergoeding van de gedupeerden. Veel van deze gevallen zullen er trouwens niet zijn.

De heer Rudi Daems: In dit geval geldt gewoon de regeling van het decreet inzake planschade.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, dit gesprek leert me dat het misschien nuttig zou zijn om als decreetgever het decreet Integraal Waterbeleid aan te passen en om duidelijker te omschrijven wanneer er effectief recht is op planschade.

De heer Erik Matthijs: Het probleem dat werd aangehaald, is heel belangrijk. Het moet door het parlement en de regering nader worden onderzocht. Toch is dit ook een kwestie van Ruimtelijke Ordening. Ik geloof niet dat de ene minister de bal terugkaatst naar de andere inzake het Rubiconfonds. Zowel het decreet Integraal Waterbeheer als het decreet Ruimtelijke Ordening moeten grondig worden bekeken.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, ook ik heb echt niet het gevoel dat de twee ministers de bal naar elkaar terugkaatsen. Ze nemen gezamenlijk hun verantwoordelijkheid op, ook in dit besluit. Ik kan dat alleen maar toejuichen. Natuurlijk bevinden we ons op twee beleidsdomeinen, vandaar mijn dubbele vraag. Volgens mij moet er een gezamenlijk initiatief komen.

De heer Erik Matthijs: Ook de gemeentebesturen moeten een rol kunnen spelen.

Mevrouw Veerle Heeren: In dit concrete geval gaat het zelfs over een vergunning die door Stedenbouw, het Vlaamse Gewest dus, werd afgeleverd. Uiteindelijk zal de Vlaamse overheid de planschade moeten betalen.

Er zijn 308 gemeenten en ik heb geen zicht op alle gebieden. Maar ik hoor ook dat collega's met waterzieke gronden worden geconfronteerd. Ik kan me dan inbeelden dat er gemeenten zijn met een enorme oppervlakte van hun grondgebied waarop ze niet laten bouwen, als ze verstandig zijn. Dan rijst de vraag of terzake solidariteit moet worden georganiseerd tussen de gemeenten. Sommige gemeenten

zullen immers het ongeluk hebben dat het gaat over hun grondgebied. Gemeenten willen vaak precies hun verantwoordelijkheid nemen, via ruimtelijke uitvoeringsplannen, maar zijn niet in staat dat financieel alleen te bolwerken. Het gaat dan immers over het geld van die belastingbetalers die in die gemeenten wonen. De vraag rijst wat daar het bovenlokale belang is en in welke mate die gemeenten kunnen worden gecompenseerd door de Vlaamse overheid, die verantwoordelijk is. Het is al te gemakkelijk te zeggen dat dit een zaak is van de vergunningverlenende overheid. In drie op vier gevallen is dat waarschijnlijk de gemeente. Dat lijkt me echter een gemakkelijksoplossing.

Minister Kris Peeters: Of het een gemakkelijksoplossing is, durf ik te betwijfelen. Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid nemen en goed weten wat hij verleent.

Ik wil hier zeker mijn verantwoordelijkheid nemen. We hebben nu één specifiek geval. Ik wil nagaan hoe we daar sneller een antwoord op kunnen bieden, binnen de context die ik heb geschetst.

Mijnheer Daems, ik vind uw stelling dat we de bal inzake de financiering aan elkaar doorspelen, volledig ongepast.

De heer Rudi Daems: Ik heb zowel uzelf als minister Van Mechelen over deze aangelegenheid ondervraagd tijdens de begrotingsbesprekingen. Dat was heel duidelijk de indruk die ik kreeg.

Minister Kris Peeters: Het programmadecreet dateert van 27 juni 2003.

Mevrouw Heeren heeft gelijk. Dit probleem zal in de toekomst nog opduiken. We moeten nagaan, in eerste instantie samen met minister Van Mechelen, hoe we een concrete oplossing kunnen bieden. Verder kan, zoals de heer De Meyer voorstelt, eventueel aan de decreetgever worden gevraagd of er een aanpassing van het decreet nodig is.

De heer Erik Matthijs: Mevrouw Heeren, de atlas van de woonuitbreidingsgebieden, die minister Van Mechelen hier onlangs heeft voorgesteld, kan ook een stap zijn. Daarin werd al rekening gehouden met bepaalde elementen die u hier aanhaalde.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verruiming van de opdracht en de samenstelling van polderbesturen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, als Vlaams minister van Leefmilieu bracht u begin dit jaar een werkbezoek aan de Polder van het Land van Waas. Rond de Waaslandharen bestaan er immers heel wat knelpunten door die oprukkende haven. In het kader van de natuurcompensaties voor het Deurganckdok worden ook een aantal polders ontpolderd.

Eenzijds vraagt het polderbestuur, in het kader van de nieuwe taakstellingen van Polders en Wateringen en in het kader van het integraal waterbeleid, om deze natuurgebieden te mogen beheren. Anderzijds zou het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen vragende partij zijn voor een herafbakening van het poldergebied. In het Linkeroevergebied is de Waaslandharen opgenomen binnen het gebied van de Polder van het Land van Waas. Het lijkt me, gezien de evolutie naar schaalvergroting, deelbekkens en waterschappen, minder aangewezen om het havengebied uit de polder te lichten.

Kan een polderbestuur – en specifiek de Polder van het Land van Waas in dit geval – in het kader van de nieuwe taakstelling van Polders en Wateringen deze beheerstaken van natuurgebieden op zich nemen, en onder welke voorwaarden? Is het, in het kader van de schaalvergroting en een meer integraal waterbeleid, niet opportuun om in de polderbesturen ook vertegenwoordigers op te nemen van belangrijke maatschappelijke spelers terzake, zoals het havenbestuur in de Polder van het Land van Waas?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer De Meyer, ik kan bevestigend antwoorden op uw beide vragen.

De wet betreffende de polders en de wateringen geeft sinds de wijziging door het decreet Integraal Waterbeleid de polders en wateringen een aantal taken. Meer specifiek gaat het over de artikels 4, 5 en 6. Dit komt er eigenlijk op neer dat, ook in de natuurgebieden die gelegen zijn binnen de omschrijving van polders en wateringen, taken die passen in het integraal

waterbeleid door de polder- en wateringbesturen kunnen worden uitgevoerd. Zo is het verbeteren en herstellen van ecosystemen en van rechtstreeks van waterlichamen afhankelijke watersystemen opgenomen als een van die doelstellingen. Als Polders en Wateringen terzake inspanningen willen leveren, kan dit inderdaad binnen het raamwerk van het decreet Integraal Waterbeleid.

In het gebied van de Polder van het Land van Waas staan in de nabije toekomst belangrijke natuurontwikkelingsprojecten op stapel, in het kader van de realisatie van de instandhoudingsdoelstellingen van de speciale beschermingszones. De waterhuishouding zal hier grondig worden gewijzigd. Het besluitvormingsproces betreffende het toekomstige beheer moet nog grotendeels op gang worden gebracht. Uiteraard zal ook het polderbestuur hierbij worden betrokken.

U vroeg vervolgens of het niet opportuun is om ook belangrijke maatschappelijke spelers op te nemen. U gaf het voorbeeld van het havenbestuur. Ook op die vraag kan ik bevestigend antwoorden: het is zelfs wenselijk en zinvol.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw principieel belangrijke antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de optimalisering van de gemeentelijke milieudiensten

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de gemeentelijke milieudiensten, met hun milieu- en duurzaamheidsambtenaren, vormen ongetwijfeld een belangrijke schakel in de uitvoering van het Vlaamse milieubeleid. Het takenpakket van de gemeentelijke milieudiensten is dan ook zeer omvangrijk. Zo moeten de gemeentelijke milieudiensten allerhande uiteenlopende taken vervullen, qua klimaat-, bodem-, afvalstoffen-, water- en natuurbeleid.

De jongste jaren is het takenpakket van de gemeenten inzake milieu enorm toegenomen. Bijgevolg kunnen

in veel gemeenten de gemeentelijke milieuableidaren onvoldoende die lokale milieuwerking gestalte geven. Gelet op het steeds groeiende takenpakket van de gemeentelijke milieudiensten, maar ook op de wijzigende factoren die een impact hebben op het milieu in een gemeente, zoals de toename van het aantal inwoners, de toename van het aantal bedrijven die Vlaremplichtig zijn, de inname van de hoeveelheid groene ruimte, waardoor ook waterbeleid belangrijker wordt, enzovoort, is in veel gemeenten een bijsturing van de samenstelling van de gemeentelijke milieudienst en een herstructurering een dringende noodzaak.

De gemeentelijke milieudiensten, met hun milieuambtenaren en duurzaamheidsambtenaren, dragen overigens veelal een zware verantwoordelijkheid voor allerhande milieudomeinen. Voorbeelden zijn het volgen van de milieuvergunningen, de handhaving van de milieuwetgeving, het informeren en sensibiliseren van de bevolking en van scholen en groepen over het afvalbeleid, de opmaak en het volgen van convenants, en nog veel meer. Naast het vervullen van het specifieke takenpakket voor de gemeentelijke milieudiensten, moet een gemeentelijke milieudienst uiteraard ook een belangrijke loketfunctie vervullen. Deze loketfunctie is, gelet op het subsidiariteitsbeginsel, een uiterst belangrijke functie van de gemeente. De eerstelijnsfunctie die het milieuloket vervult, creëert immers de mogelijkheid om de milieuproblematiek opnieuw dichterbij de burger te brengen. Op die manier kan de soms zeer ondoorzichtige en moeilijke milieuwetgeving beter worden vertaald voor de burgers. Ook wordt door het informeren en het volgen van concrete milieudossiers een belangrijke tussenschakel gecreëerd tussen de burger en de Vlaamse overheid.

Op het terrein heerst veel onduidelijkheid over het statuut van de milieuambtenaren. Deze ambtenaren kunnen weinig zelfstandig optreden. Er leeft dan ook een vraag naar een duidelijke afbakening en omschrijving van het statuut van milieuambtenaar.

Mijnheer de minister, ik wil met deze vragen mijn bezorgdheid uiten over de toekomst van onze gemeentelijke milieudiensten. Het is meer dan duidelijk dat, indien we goed functionerende gemeentelijke milieudiensten willen in Vlaanderen, en indien we vooruitgang willen boeken in het milieubeleid, u een initiatief zult moeten nemen om de gemeentelijke milieudiensten een betere ondersteuning te bieden, maar u zult ook, na een grondig onderzoek, herstructurerings binnen de gemeentelijke milieudiensten moeten invoeren.

In welke mate is de werking van de milieudiensten zoals die nu zijn samengesteld in het verleden al eens getoetst aan het door de Vlaamse overheid opgelegde takenpakket? Bent u op de hoogte van de soms zeer krappe samenstelling van gemeentelijke milieudiensten en plant u in de nabije toekomst wijzigingen aan de invulling van deze gemeentelijke milieudiensten? Bent u bereid om een degelijke invulling te geven aan het statuut van de gemeentelijke milieuambtenaren, gelet op de soms zware verantwoordelijkheid die ze dragen? In dat verband verwijs ik bijvoorbeeld naar het milieuhandavingsdecreet.

De heer Erik Matthijs: Mevrouw Van den Eynde, dat lijkt me een taak voor de gemeente. In het personeelsbehoefteplan van alle gemeenten wordt de taak van de milieuambtenaar duidelijk omschreven. Dat plan wordt ook goedgekeurd door de gemeenteraad en de hogere overheid.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dat laatste wou ik ook antwoorden, dus dat hoeft ik niet meer te herhalen.

Deze problematiek is me bekend. Ik verwijs naar de samenwerkingsovereenkomst, die een aantal elementen bevat ter ondersteuning van de gemeentelijke milieudiensten. Gemiddeld wordt hiervoor in de jaren 2005 tot 2007 jaarlijks een bedrag van 35 miljoen euro aan subsidies uitgekeerd.

In het najaar zal een onderzoek worden opgestart om de situatie van de milieudiensten beter in kaart te brengen. Daarbij zullen onder meer het takenpakket en de bezetting worden geëvalueerd. Ook het statuut van de milieuambtenaren zal daarbij worden doorgelicht.

De gemeenten dragen inderdaad de verantwoordelijkheid voor de goede werking van hun diensten. Ik ga ervan uit dat dit in het merendeel van de gemeenten op een goede wijze gebeurt. In het najaar zal dus een evaluatie plaatsgrijpen met betrekking tot het punt waarover u zich zorgen maakt, mevrouw Van den Eynde.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en het initiatief dat u zult nemen. Dit is immers heel belangrijk.

De gemeentelijke milieudiensten ondersteunen mee uw milieubeleid. We mogen hun taak zeker niet onderschatten. Ik verwijs naar het milieuhandavingsdecreet. Als de gemeentelijke milieudiensten niet op een degelijke wijze met u samenwerken, dan kan dat decreet niet slagen. Daarom ben ik bezorgd. Ik ben er ook van overtuigd dat niet elke gemeente evenveel aandacht besteedt aan milieu. Daarom stelde ik u deze vragen.

Minister Kris Peeters: De evaluatie zal plaatsvinden.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik wil daar nog iets aan toevoegen, waarvan ik dacht dat u het zou vermelden in uw antwoord. U hebt al een paar belangrijke beslissingen genomen om de administratieve druk die rust op milieuambtenaren aanzienlijk te verlichten. Dan denk ik aan de rapportering inzake de samenwerkingsovereenkomsten. U bent terzake op de goede weg.

Hier wordt terecht gezegd dat het statuut van de gemeentelijke ambtenaren wordt bepaald door de gemeenten, maar de Vlaamse overheid legt de ambtenaren heel veel taken op. Als u er de komende jaren in slaagt nog wat papierverplichtingen af te schaffen, kunnen de problemen van mevrouw Van den Eynde misschien gemakkelijker opgelost raken.

Minister Kris Peeters: Ik dank u voor deze toevoeging. Bescheiden als ik ben, had ik dat niet aangehaald. (*Gelach*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over milieuvriendelijk geproduceerde pc's

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil verwijzen naar een aantal artikelen die recent in kranten en tijdschriften zijn verschenen over de groene pc's die vandaag zouden kunnen worden geproduceerd. U kent waarschijnlijk het scenario terzake.

Die pc's worden nu al gebruikt bij het ministerie van Financiën en een aantal departementen die verant-

woordelijk zijn voor de elektronische identiteitskaarten. Ze kunnen een belangrijke meerwaarde opleveren voor het reduceren van elektronisch afval en het bereiken van de doelstellingen die de Europese richtlijnen ons opleggen. Bent u bereid initiatieven te nemen, zowel bij de overheid als bij de privé-sector? Hoe kunt u hier gunstig op inspelen opdat we in de beste omstandigheden onze Europese verplichtingen kunnen nakomen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Crevits, ik dank u voor uw suggesties van wat ik nog kan doen. Deze aanmoedigingen zijn zeer waardevol, en ik zal er ook rekening mee houden. Ik ga graag nog in op enkele aspecten.

De richtlijn over de milieuvriendelijke productie van elektrische en elektronische apparatuur is omgezet in federale regelgeving door een koninklijk besluit van 12 oktober 2004. Vanaf 1 juli 2006 gelden er beperkingen voor het gebruik van zware metalen in elektrische en elektronische apparatuur. Deze richtlijn heeft betrekking op productnormering, een federale bevoegdheid.

De Vlaamse overheid kan hier geen rechtstreekse initiatieven in nemen. In de milieubeleidsvereenkomst voor AEEA zijn echter wel bepalingen opgenomen voor kwantitatieve en kwalitatieve preventie. Dit kan omdat dit een overeenkomst is waartoe de sector zich vrijwillig heeft verbonden.

De richtlijn met betrekking tot afval van elektrische en elektronische apparatuur is omgezet in Vlaamse wetgeving in het Vlarea en werd van kracht op 13 augustus 2005. Hiermee wordt de inzameling, het hergebruik en de verwerking van deze apparatuur in goede banen geleid.

Vlaanderen speelt op internationaal vlak een voraanstaande rol in deze problematiek. Waar de meeste lidstaten pas sinds vorig jaar een systeem hebben voor de inzameling van deze apparatuur, sloot het Vlaamse Gewest reeds in 2001 een milieubeheersovereenkomst af met de producenten en de distributiesector voor de terugname en de verwerking van afgedankte elektrische en elektronische apparatuur. De resultaten die op dit ogenblik in Vlaanderen behaald worden, liggen ver boven de in de richtlijn opgelegde minima. In 2004 werd 6,6 kilogram per inwoner ingezameld, tegenover 4 kilogram per inwoner in 2006 zoals in de richtlijn is voorzien.

Het stimuleren van milieuvriendelijke producten en productieprocessen gebeurt niet alleen voor elektrische en elektronische apparatuur. Het is een volgehouden proces, bijvoorbeeld via daartoe ontwikkelde websites voor milieuvriendelijke producten en ecodesign, specifieke programma's zoals de Prestiprogramma's en de nieuw ontwikkelde eco-efficiëntiescan, het stimuleren van interne milieuzorg, ook binnen de Vlaamse overheid, en de organisatie van studiedagen.

Regelmatig worden mijn kabinet en mijn administratie gecontacteerd door bedrijven die nieuwe milieuvriendelijke producten op de markt brengen. Indien dat aangetoond wordt, kan het via de daartoe geschikte kanalen verder verspreid worden naar de specifieke doelgroepen. We moeten als Vlaamse overheid natuurlijk wel opletten geen reclame te maken voor bedrijven.

Mevrouw Crevits, ik zal nagaan hoe we de groene pc's in dit kader verder kunnen promoten.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de Europese ingebrekestelling als gevolg van het niet naleven van de richtlijn stedelijk afvalwater

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Europese Commissie heeft onlangs een ingebrekestelling verstuurd aan België voor het niet naleven van de Europese richtlijn Stedelijk Afvalwater. Het gaat meer bepaald over het feit dat België op 31 december 1998 niet in orde was met de uitbouw van de zuiveringsinfrastructuur voor agglomeraties groter dan 10.000 inwoners.

Al loopt Europa dan min of meer achter de feiten aan, vermits het nog om het jaar 1998 gaat, toch is het duidelijk dat Vlaanderen een ernstige achterstand heeft bij het inzamelen en zuiveren van huis-

houdelijk afvalwater. Ik heb met veel belangstelling uw antwoord gelezen waarin u zegt dat u het aanbestedingsritme aanzienlijk hebt opgetrokken en dat de investeringsbudgetten voor Aquafin opnieuw de hoogte zijn ingegaan.

Toch blijkt dat de investeringen in de bovengemeentelijke infrastructures de voorbije jaren of decennia niet echt de verhoopte resultaten opleveren. Noch economisch, noch ecologisch lijken het efficiënte en doeltreffende investeringen te zijn geweest. Het zorgenkind is de achterblijvende uitbouw van de gemeentelijke rioleringsnetten. Er is nog altijd veel te veel regenwater aangesloten op de collectoren van de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur en te weinig huishoudelijk afvalwater. Ook veel beken en grachten komen in die collectoren terecht, en het regenwater wordt onvoldoende uit de riolen gehaald. Op die manier is de Aquafinconstructie meer een Spaquafinconstructie of een Aquatransconstructie, en transporteren we door de collectoren vooral regenwater en veel te weinig afvalwater.

Het systeem is dus hydrologisch overbelast en biologisch onderbelast. We merken immers dat de collectoren die grote toevloed aan regenwater niet aankunnen. De overstorten treden dan in werking, waardoor de bezonken vuilvracht in de lange collectoren ongezuiverd in ons oppervlaktewater terecht komt. De biologische onderbelasting uit zich in een laag zuiveringsrendement. Er komt in veel gevallen veel te weinig vuilvracht in de zuiveringsstations aan. In het sorteren van afval zijn we bij de beste leerlingen van de Europese klas, maar over het sorteren van afvalwater hebben we nog veel te leren.

We moeten er echter voor opletten dat we in antwoord op de veroordeling niet op een drafje de rest van Vlaanderen ondoordacht gaan aanpakken. Daarom pleit ik ervoor in het buitengebied veel meer decentraal te werk te gaan, door clusters van huizen van riolering te voorzien en het verzamelde water decentraal via kleinschalige waterzuiveringsinstallaties te zuiveren. Er is dus nood aan een doordachte planning, een goede afstemming van de inspanningen van de gemeenten op die van het gewest en garanties dat wat gepland wordt ook effectief wordt uitgevoerd. Er is een responsabilisering nodig van de verschillende actoren bij riolering en zuivering.

Mijnheer de minister, het is uw verdienste dat u de basis hebt gelegd voor een andere financiering van de waterzuivering via de eengemaakte waterfactuur. Het valt echter op dat de instrumenten die moeten zor-

gen voor een optimale aanwending van de middelen, nog grotendeels achterwege blijven. De planning is onvolledig en verouderd. Er is onduidelijkheid over de verantwoordelijkheden. De burgers, de gemeenten en Aquafin worden onvoldoende voor hun verantwoordelijkheid gesteld.

Die analyse is niet nieuw. Ze dateert van 2001, toen dit parlement hierover een belangrijke resolutie goedkeurde, waarin werd gevraagd naar een éénduidige planning en responsabilisering van de verschillende actoren. Ook in het rapport van het Rekenhof dat in 2004 werd gepubliceerd en in deze commissie werd besproken, werd de vinger op de wond gelegd. Het Rekenhof somde vier pijnpunten op inzake de inspanningen die nog moeten gebeuren op gemeentelijk niveau. Die vier pijnpunten waren de onduidelijke taakverdeling tussen het gewest en de gemeenten, de gebrekkige en verouderde planning, de gemeentelijke autonomie die de gewestelijke sturing grotendeels ondermijnt en de weinig optimale subsidiestelsels.

Om tot een effectieve oplossing te komen, zullen er voor al die pijnpunten oplossingen moeten worden gezocht. Er moeten snel zonerings- en uitvoeringsplannen komen. Daarvoor hebben we de decretale basis gelegd door middel van een amendement op het programmadecreet van vorig jaar.

Waar de zoneringsplannen zullen aangeven waar er gerioleerd moet worden en waar afvalwater collectief zal worden ingezameld, zal het Vlaamse Gewest via de uitvoeringsplannen eindelijk ook kunnen aangeven hoe en tegen wanneer het rioleringsstelsel moet worden uitgebouwd. Zo kunnen we voorkomen dat de huidige situatie blijft bestaan, en dat een gemeente nog rioleringen aanlegt zonder een doeltreffend rioleringsbeleid waarin rekening wordt gehouden met de milieudoelstellingen.

Die uitvoeringsplannen maken het eindelijk mogelijk om aan de gemeenten op te leggen hoe en tegen wanneer er gerioleerd moet worden. Totnogtoe was enkel de wortel van de rioolsubsidies gedifferentieerd, met een hoge subsidie voor een hoge mate van scheiding en een lagere subsidie voor gemengde stelsels, maar er was nog geen stok om de gemeenten bindende bepalingen op te leggen over de wijze waarop ze moesten rioleren en de tijd waarbinnen de riolering klaar moest zijn.

We moeten echter niet alleen de gemeenten verantwoordelijk stellen, we moeten ook de burgers en de gezinnen op hun verantwoordelijkheid wijzen. Jam-

mer genoeg is het nog steeds schering en inslag dat er voor de deur wel een riool ligt, terwijl het gezin achteraan in de gracht zijn afvalwater loost. Die situatie is niet langer houdbaar. Een controle op de correcte aansluiting op rioleringen of, in het geval van gescheiden stelsels, de afkoppeling van regenwater is absoluut noodzakelijk, maar in veel gemeenten nog onbestaande. Waar zo'n controle wel bestaat, blijkt het moeilijk om de wettelijke verplichting tot het afkoppelen van regenwater in de praktijk af te dwingen.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken betreffende de zonerings- en uitvoeringsplannen? Heeft de Vlaamse Regering al een uitvoeringsbesluit goedgekeurd? Tegen wanneer mogen de gemeenten concrete zoneringsplannen en gebiedsdekkende uitvoeringsplannen verwachten? Hebt u al concrete initiatieven genomen voor een verdere responsabilisering van de gemeenten?

In het programmadecreet van 2004 werd de mogelijkheid gecreëerd om openbare dienstverplichtingen op te leggen aan de drinkwatermaatschappijen op het vlak van rationeel watergebruik en afkoppeling. Ook het hergebruik en de infiltratie van regenwater kunnen het voorwerp zijn van nadere regels en een openbardienstverplichting. Het decreet voorziet er ook in dat de Vlaamse Regering regels kan vastleggen voor de saneringsverplichting van de drinkwatermaatschappijen. Hebt u al werk gemaakt van uitvoeringsbesluiten om die nadere regels en openbardienstverplichtingen te kunnen vaststellen?

Een belangrijk deel van het budget inzake water gaat naar de bovengemeentelijke structuur. Welke budgettaire maatregelen worden overwogen om de gemeenten nog meer dan vandaag te steunen?

Het regeerakkoord meldt ten slotte dat er afspraken zullen worden gemaakt over de realisatie van de afkoppelingsplicht voor hemelwater en over het toezicht op de aankoppeling bij particulieren. Welke initiatieven hebt u ter zake reeds genomen? Bent u het idee genegen om naast de reeds bestaande subsidie voor de rioleringsinvesteringen van de gemeenten, ook te voorzien in een subsidie voor de kosten die particulieren op hun privé-domein maken voor de scheiding van afvalwater en hemelwater en de aansluiting van hun afvalwater op de riolering?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, ik zou willen terugkomen op de discussie die we in het ver-

leden over de waterzuivering hebben gevoerd. Onder meer naar aanleiding van een actuele interpellatie hebt u gezegd de hervorming van Aquafin in twee fasen te zien. Fase 1 zou dan gaan over de drinkwatermaatschappijen, het bouwrisico, enzovoort, en fase 2 over een aantal ecologische doelstellingen, die moeten worden opgelegd in de beheersovereenkomst. Hebt u al vorderingen gemaakt in dat dossier? Kunnen we er dit jaar resultaten van verwachten?

De heer Martens sprak over het regelgevend kader. Er is dringend behoefte aan die flankerende regelgeving voor de manier waarop de drinkwatermaatschappijen afspraken maken met de gemeenten en hoe Aquafin afspraken maakt met de gemeenten of de drinkwatermaatschappijen. Ik ben bijvoorbeeld sinds een paar maanden op zoek naar de concrete overeenkomsten die Aquafin afsluit, of waarover Aquafin met de gemeenten onderhandelt. Totnogtoe is het me niet gelukt inzage te krijgen in die overeenkomsten. Ik heb dan maar noodgedwongen gegrepen naar de procedure uit het decreet op de openbaarheid van bestuur, zodat ik ten minste een kopie zou ontvangen van de overeenkomsten die met gemeentebesturen worden afgesloten.

Ik maak me immers zorgen over wat er concreet wordt onderhandeld tussen Aquafin en de besturen. We krijgen een verschuiving van de belangen van Aquafin op het niveau van de gewestelijke waterzuiveringsinfrastructuur naar het lokale niveau. Op zich is dat geen probleem – de markt moet maar spelen –, maar ik vraag me af binnen welk kader die mensen onderhandelen. Daarom dring ik nogmaals aan op een duidelijk regelgevend kader in dat verband.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer Martens heeft verwezen naar het verslag van het Rekenhof van 3 januari 2005. We hebben dat besproken in de commissie. Ik heb er jarenlang voor gewaarschuwd dat die veroordeling er zou komen. Nu is het zover. Ik citeer het Rekenhof: 'Het Rekenhof klaagt de totale willekeur aan bij de toewijzing van rioleringssubsidies onder de vorige regeringsperiode.' Er worden vier puntjes aangehaald. 'De Vlaamse minister stelde zelf het subsidieprogramma voor waterzuivering vast terwijl die bevoegdheid toekwam aan de Vlaamse Regering. De Vlaamse minister van Leefmilieu hield zich niet aan het voorgeschreven planningsprocédé van subsidieprogramma's. Kleinschalige waterzuiveringsinstallaties kregen voorrang bij het uitdelen van subsidies zonder doelmatigheidscriterium, dus zonder te onderzoeken of dit de beste oplossing was. Het probleem van de overprogrammering is niet nieuw, maar dat heeft de minister er niet van weerhouden

ook de laatste jaren, namelijk 2003 en 2004 toen er bijna geen projecten uitgevoerd zijn, projecten in het subsidieprogramma op te nemen waarvoor zelfs zonder achterstand onvoldoende vastleggingskredieten beschikbaar waren. Dus hiermee wordt er duidelijk gesteld dat de vorige ministers projecten voortrokken en meer projecten subsidies beloofden dan er middelen voorzien waren.'

Dat is de toestand van waar we komen, mijnheer Daems. De veroordeling is er nu en de nodige maatregelen zullen getroffen worden.

De heer Rudi Daems: Het is nuttig eraan te herinneren dat het gaat over een inbreukprocedure van 1998.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Daems, wat de voortgang in het dossier Aquafin betreft, kan ik u medelen dat we nog steeds vooruitgang boeken. We hebben een eerste fase achter de rug met een reorganisatie van de watersector en de eengemaakte waterfactuur. De tweede fase is de uitkoop van een aantal partners. Daarin zijn we al een heel eind gevorderd. U verwijst er terecht naar dat we evolueren naar een resultaatsverbintenis. Er zijn afspraken gemaakt. Ik heb een visienota voorgelegd bij het begin van de legislatuur, die goedgekeurd is en waarin in een regulator of toezichthouder in de schoot van de VMM wordt voorzien. Ik hoop dat we dit dossier zo snel mogelijk kunnen afronden. Ik werk daar hard aan. Er zit een logische opbouw in. We moeten nu het aandeelhouderschap reorganiseren zoals Europa heeft opgelegd, tegen condities en modaliteiten die voor ons aanvaardbaar zijn.

Mijnheer Martens, ik ga ervan uit dat we tot 2009 de tijd hebben, niet alleen om het regeerakkoord uit te voeren, maar ook in dit dossier de nodige stappen te zetten. Hoe sneller we dit dossier kunnen afronden, rekening houdende met de veroordelingen, hoe beter. De cadans en de snelheid in dit dossier lag al vrij hoog en ik hoop die snelheid aan te houden. Er zijn een aantal elementen waar ik niet omheen kan.

Op 21 oktober vorig jaar heeft de Vlaamse Regering een besluit inzake de vaststelling van de zoneringsplannen en de scheidingslijn principieel goedgekeurd. De Raad van State meende dat een rechtsgrond ontbrak. We hebben dan een decretale aanpassing gedaan. Het besluit is een tweede keer naar de Raad

van State gegaan. Ik heb op 18 januari zijn advies gekregen. Op basis van dat advies wordt het besluit door mijn administratie aangepast. Ik hoop dat we daar dan mee door kunnen gaan.

In afwachting van de definitieve goedkeuring van dit besluit werd halfweg 2005 gestart met de voorstelling van het voorontwerp van zoneringsplan aan de Vlaamse gemeenten. Alle voorontwerpplannen zijn momenteel afgewerkt, en elke gemeente zal tegen maart het voorontwerp van zoneringsplan hebben ontvangen, samen met de noodzakelijke uitleg over opmaak en gebruik. Op deze wijze kunnen de gemeenten reeds starten nog voor de officiële procedure van start gaat, en kan het proces worden versneld.

Bij de voorstelling van het voorontwerp van zoneringsplan wordt de aandacht van de gemeenten gevestigd op het feit dat het aanleggen van verdere riolering in het buitengebied pas rendabel is nadat hier een verregaande afkoppeling wordt gerealiseerd. Op deze zoneringsplannen wordt eveneens reeds indicatief aangegeven waar de scheidingslijn tussen de gemeentelijke en de bovengemeentelijke saneringsinfrastructuur komt te liggen. Met de opmaak van het uitvoeringsplan kan pas worden gestart nadat de gemeente haar keuze gemaakt heeft over welke clusters zij nog wenst te rioleren. In de reglementaire basis voor de opmaak van de uitvoeringsplannen is reeds voorzien in het besluit voor de vaststelling van de zoneringsplannen.

De inhoud van de gemeentelijke saneringsplicht is vandaag verspreid over verschillende wetgevingen. Zo wordt in Vlarem II aangegeven aan welke eisen de lozing van afvalwater moet voldoen, waarbij een belangrijk aandachtspunt de aansluitingsplicht is. In de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater wordt de verplichting opgelegd dat de aanleg van nieuwe riolering enkel kan als een gescheiden riolering. Ook in de code van goede praktijk zijn er heel wat richtlijnen voor de aanleg van gemeentelijke riolen met betrekking tot de genoemde aspecten opgelegd.

Aangezien de drinkwatermaatschappijen decretaal belast werden met de saneringsplicht van het geleverde drinkwater moeten zij erover waken dat de regelgeving geïmplementeerd wordt. Een bijkomend uitvoeringsbesluit hieromtrent is nog niet opge-

maakt. Ik meen dat de drinkwatermaatschappijen en de andere betrokken actoren op dit moment zeer veel werk verrichten om hun verplichtingen te implementeren. De zaken op het terrein moeten zich nu eerst uitkristalliseren, waarna eventuele specifieke noden kunnen worden gedetecteerd en we ze kunnen verhelpen.

In het kader van de opmaak van de zoneringsplannen wordt onderzocht welke budgetten noodzakelijk zijn om de uitvoering van de verdere optimalisatie van het buitengebied te verwezenlijken. Aan de hand van deze inschattingen zal bij de vooropgestelde herziening van het subsidiebesluit voor de aanleg van gemeentelijke riolen worden nagegaan op welke wijze de gemeenten nog beter kunnen worden ondersteund. Bovendien heb ik het subsidieprogramma 2006 voor de gemeentelijke riolering opgetrokken. Het totale bedrag voor de werken bedraagt meer dan 200 miljoen euro. Er zijn afspraken binnen de regering gemaakt om een hoog subsidiëringsritme aan te houden. Ik zal erover waken dat dit ook gebeurt.

Door de reorganisatie kunnen de gemeenten de 21 percent BTW recupereren op hun investerings- en exploitatiekosten, wat hen extra investeringsruimte geeft. Steeds meer gemeenten schakelen bovendien over op een structurele financiering van hun rioleringsnet door het vragen van een gemeentelijke rioolbijdrage.

Ook van de gemeenten wordt dus verwacht dat zij een belangrijke inspanning leveren, hetzij via een rioleringsbijdrage, hetzij via de algemene middelen.

De afkoppeling van hemelwater op particulier domein is een belangrijk uitgangspunt voor de opstelling van de zoneringsplannen. Bij de aanpassingen aan Vlarem II, die noodzakelijk zullen zijn naar aanleiding van de opmaak van de zoneringsplannen, zal dan ook de nodige aandacht besteed worden aan deze afkoppelingsplicht en zal die verankerd worden in de wetgeving.

In het kader van de opmaak van het vervolg van de huidige samenwerkingsovereenkomst tussen de gemeente en het gewest wordt nu onderzocht welke maatregelen in de toekomst genomen kunnen worden om de afkoppeling te realiseren. Een belangrijk instrument is de doelgerichte subsidiëring. Eén van de mogelijkheden die in dat kader wordt onderzocht, is het verlenen van een subsidie voor de afkoppeling van regenwater en afvalwater op particulier

domein, naar analogie met de subsidie die vandaag wordt gegeven voor de bouw van regenwaterputten en IBA's.

De aansluitplicht is reeds in Vlarem II verankerd, het verzekeren en controleren van de aansluitplicht wordt, aansluitend op de goedkeuring van de zoneringsplannen, mee geëvalueerd.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Het laatste element vind ik hoopgevend. Ik vind het ook een goed spoor om via een samenwerkingsakkoord een subsidiestelsel op poten trachten te zetten. Er zijn momenteel inderdaad al subsidies voor hemelwaterputten en IBA's. Het zou zeer zinvol zijn om dat uit te breiden naar de scheiding van hemelwater en afvalwater omdat dat de meeste efficiënte systemen, namelijk de vuilwaterbuissystemen en 2DWA-stelsels, een serieus duwtje in de rug zou kunnen geven.

– *De heer Patrick Lachaert treedt als voorzitter op.*

Ik ben tevreden dat het uitvoeringsbesluit terug naar de Raad van State is gestuurd en blijkbaar snel en definitief door de Vlaamse Regering kan worden goedgekeurd. Het gaat vooral over de zonering en veel minder over de uitvoeringsplannen. De zonering is natuurlijk een cruciale stap, en die zal de scheidingslijn tussen het collectief te berioeren deel en de zone waar individuele afvalwaterbehandelingsinstallaties moeten komen, duidelijk maken. Het is de scheidingslijn tussen de verantwoordelijkheid van de burger en de gemeente, maar ook de scheidingslijn tussen het gemeentelijke en bovengemeentelijke bevoegdheidsdomein. Het is een cruciale stap om de verantwoordelijkheden duidelijk te kunnen afbakenen. Ik hoop dat het uitvoeringsbesluit al invulling geeft aan de uitvoeringsplannen die er moeten komen en die de gemeenten volledig responsabiliseren voor de uitbouw van hun rioleringsnet.

Op de tweede vraag antwoordt u dat de zaak eerst moet worden uitgekristalliseerd. De drinkwaterintercommunales en de gemeenten krijgen een belangrijke taak door de saneringsplicht. U wilt nu nog geen bijkomende verplichtingen opleggen. Ik denk dat u er te veel van uitgaat dat zo'n uitvoeringsbesluit bijkomende last zou betekenen voor de drinkwaterintercommunales. Het zou hen ook kunnen gidsen in een juiste aanpak van hun rioleringstaak. Ze zouden

er mijns inziens niet afkerig tegenover staan mocht er een uitvoeringsbesluit met nadere regels komen, omdat ze dan beter worden gegidst in de manier waarop ze een efficiënt en performant rioleringsnet kunnen uitbouwen. Het kan de intercommunales in hun nieuwe taak van riooluitbouw en -beheer veeleer helpen dan hinderen.

Minister Kris Peeters: Wat dat laatste betreft, had ik andere informatie. Ik wil wel nog eens toetsen of het een hulp is en geen last.

Ik heb daarstraks onderstreept dat in de reglementaire basis voor de opmaak van de uitvoeringsplannen wordt voorzien.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: In verband met het laatste punt verwijst u terecht naar de samenwerkingsovereenkomst en vergelijkt u het met de bestaande premies. Ik heb wel wat opmerkingen.

Er is een groot verschil tussen het systeem waarbij een IBA wordt gesubsidieerd en de investeringen die moeten gebeuren voor afkoppeling. De kosten voor de individuele burger lopen sterk uiteen. Als voor uw deur een dubbele riolering wordt aangelegd, komen plots heel wat vragen op. De kostprijs die wordt berekend om de woningen afzonderlijk aan te sluiten, verschilt van woning tot woning en het verschil bedraagt soms duizenden euro's.

Als er een premiereregeling wordt uitgewerkt, moet daar zeker rekening mee worden gehouden. Men kan zomaar niet naar analogie met de IBA's een forfaitair subsidiëringssysteem uitwerken.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: U hebt gelijk. Het systeem wordt onderzocht, ik dank u voor deze bijkomende bezorgdheid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het EMAS-certificaat bij de Vlaamse administraties en kabinetten

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Deze week raakte bekend dat het kabinet van federaal staatssecretaris voor Duurzame Ontwikkeling, mevrouw Van Weert, het EMAS-certificaat ontvangen heeft. EMAS of Environmental Management and Audit Scheme is een milieukwaliteitslabel dat door de Europese Commissie wordt toegekend aan bedrijven, instellingen en organisaties, die met succes een milieuzorgsysteem hebben ingevoerd.

Het is een belangrijk signaal, want de overheid heeft een belangrijke voorbeeldfunctie. Via een milieuzorgsysteem kan door preventie en een vermindering van het gebruik van grondstoffen en natuurlijke hulpbronnen de directe milieu-impact van de dagelijkse werking van het kabinet van de staatssecretaris worden geminimaliseerd.

Dat houdt onder meer afvalpreventie, duurzame aankopen, duurzaam vervoer, minder papier- en waterconsumptie en een lager energieverbruik in. Ook de indirecte negatieve gevolgen voor het milieu worden beperkt door een systematische integratie van preventie en milieubescherming in de wetsontwerpen, de ministeriële besluiten, de voorstellen aan de ministerraad en andere documenten die door het secretariaat en de beleidscellen worden opgesteld.

In juli 2005 heeft de federale ministerraad beslist dat uiterlijk tegen 2007 iedere overheidsdienst volgens deze principes moet werken en het EMAS-certificaat moet kunnen voorleggen. Mijn vraag is hoe het op het Vlaamse niveau is gesteld. Met 42.000 ambtenaren zijn we één van de grootste organisaties van Vlaanderen. Als de overheidsdiensten samen de mouwen opstropen voor het milieu, kan er heel wat gebeuren. Een project milieuzorg werd al in 2002 bij de Vlaamse administratie ingevoerd. Er wordt vooral thematisch gewerkt. In 2004 stond afval centraal, vorig jaar energie en mobiliteit. Ook in 2006 moet interne milieuzorg een aandachtspunt blijven.

Mijnheer de minister, welke thema's werden in 2006 gekozen voor het project interne milieuzorg binnen de Vlaamse overheid, en welke centrale acties worden eraan verbonden? Moet het project interne

milieuzorg ook in Vlaanderen uitmonden in een EMAS-certificaat voor elke overheidsdienst, zoals op federaal niveau is overeengekomen? En hoe staat het met de interne milieuzorg van de kabinetten zelf? Werkt uw kabinet ook aan een EMAS-certificering? Zijn er ook plannen voor andere ministeriële kabinetten?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Gezien de actualiteit van de thema's mobiliteit en energie en het belang ervan binnen de Vlaamse overheid, werd beslist om ook in 2006 prioritair rond deze thema's te werken. In uitvoering van de beslissing van de Vlaamse Regering van 20 mei 2005 werd een ontwerp actieplan 2006-2010 Energiezorg in de Vlaamse overheidsgebouwen en een ontwerp actieplan 2006-2010 Milieuzorg in het voertuigenpark van de Vlaamse overheid opgesteld. Na een gunstig advies van de Inspectie voor Financiën werd het begrotingsakkoord aangevraagd voor het actieplan energiezorg met het oog op een agendering op de Vlaamse Regering. Het ontwerp actieplan milieuzorg ligt momenteel ter advies voor bij het college van secretarissen-generaal en MOVI of Netwerk voor Managementvaardigheden in de Openbare Vlaamse Instellingen.

De acties in het actieplan energie-zorg omvatten het actualiseren van enkele omzendbrieven over energie-zorg, de nodige stappen ter voorbereiding van het energieprestatiecertificaat voor de Vlaamse overheidsgebouwen en communicatie en sensibilisering van de ambtenaren en energiezuinige aankopen. Ook over het gebruik van hernieuwbare energie zijn enkele acties gepland. Het actieplan milieuzorg in het voertuigenpark focust op de inventarisatie van mobiliteitsgegevens en het wagenpark, het verder promoten van milieuvriendelijke dienstverplaatsingen en de toepassing van Ecoscore bij de aankoop van nieuwe dienstwagens. Er is ook in een tweejaarlijkse rapportering over de behaalde resultaten voorzien.

Deze actieplannen werden opgemaakt in overleg met de betrokken diensten. Voor het actieplan energie waren dit de afdeling Gebouwen en de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie, voor het actieplan mobiliteit was dat de cel Lucht van Aminal en de administratie Logistiek Management. Er was ook overleg met de Mobiliteitscel en De Lijn.

Naast de acties uit beide actieplannen wordt een basisset van indicatoren voor de departementen en

agentschappen samengesteld en worden verschillende vormingsactiviteiten voor milieuverantwoordelijken en sleutelfiguren als bijvoorbeeld aankopers georganiseerd. De handleiding milieuzorg, gebaseerd op ervaringen binnen de Vlaamse overheid en steden en gemeenten, zal ook voort worden ontwikkeld. Daarnaast worden uiteraard ook acties uitgevoerd op het niveau van de entiteiten zelf. De coördinatieceel Milieuzorg van Aminal staat ter beschikking van de entiteiten voor de ondersteuning van die acties. Meer informatie is beschikbaar op de website www.vlaanderen.be/milieuzorg.

In tegenstelling tot de federale overheidsdiensten is niet in een verplichte EMAS-registratie voorzien voor de Vlaamse overheidsdiensten. In het implementatieplan dat als basis diende voor de invoering van milieuzorg in de Vlaamse overheid werd bewust gekozen om een ISO14001-certificaat of een EMAS-registratie niet verplicht te maken. Een en ander werd wel mee opgenomen in het algemene kader milieuzorgniveau 3 en 4. De Vlaamse overheid kiest ervoor om eerst werk te maken van het overtuigen van het management en de medewerkers van de meerwaarde van een milieuzorgsysteem, onder meer door de hoger beschreven actieplannen, gerichte sensibilisatie- en communicatieacties en het voorzien van de nodige adviesverlening en ondersteuning, vooraleer een verplichte EMAS-registratie op te leggen. De entiteiten waarvoor een EMAS-registratie een meerwaarde kan betekenen, kunnen dan in de toekomst aangespoord worden om de nodige acties te ondernemen. Dat komt ook overeen met mijn persoonlijke ingesteldheid: eerst stimuleren, enthousiasmeren en dan pas desgevallend verplichten en sancties opleggen.

De werking inzake milieuzorg richt zich in de eerste plaats tot het ministerie en de Vlaamse openbare en wetenschappelijke instellingen. De communicatiemiddelen die ontwikkeld werden over de thema's afval, energie en milieuvriendelijk rijgedrag werden ook altijd aan de kabinetten bezorgd. De kabinetten die gevestigd zijn in één van de grote gebouwen van het ministerie, zoals mijn kabinet, maken uiteraard deel uit van de milieuzorgacties die in het kader van de gebouwenwerkgroepen milieuzorg gebeuren. Concrete plannen voor het behalen van een EMAS-certificaat zijn er momenteel niet op mijn kabinet.

De heer Bart Martens: Ik dank u voor uw antwoord. Het antwoord op de eerste vraag was zeer volledig en stemt mij ook vreugdevol. Ik ben het ermee eens

dat inzake milieuzorgcertificaten stimulering eerst aan bod moet komen. Het project milieuzorg binnen de Vlaamse administratie loopt echter al sinds 2002. Het wordt dus tijd om aan te zetten tot het behalen van een certificaat. Het biedt tegelijk voor de gebruikers van de administratie een garantie van kwaliteitszorg.

De federale overheid gaat hier blijkbaar een stap verder in en wil de milieuzorgcertificaten veralgemeend invoeren tegen 2007. Ik hoop dat u bij de positieve evaluatie van voorbeelddiensten de stap zult zetten om het bij alle overheidsdiensten veralgemeend toe te passen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Ik ben door mijn vorig leven voorzichtig geworden met het uitdelen van certificaten en labels. Ik hoop dat de kwaliteit en de kwaliteitsverbetering op het federale niveau zichtbaar zullen worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de subsidiëring van IBA's

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Binnenkort worden de zuiveringszones in Vlaanderen afgebakend. Men is er druk mee bezig. De meeste gemeenten hebben al bezoek ontvangen met bepaalde plannen. Ze zullen een keuze betreffende de zonering moeten maken. Daardoor zal het duidelijk worden welke gebieden geen aanspraak kunnen maken op de aanmaak van rioleringen. De bewoners van deze zones hebben dus de keuze: ofwel zuiveren ze zelf via een IBA, een apparaat voor individuele behandeling van afvalwater, ofwel betalen ze een heffing. De bewoners die zelf instaan voor hun zuivering kunnen in veel gevallen een beroep doen op subsidiëring en krijgen bovendien een vrijstelling van de waterheffing.

Veel inwoners hebben niet gewacht en hebben al IBA's aangelegd. Minister Van Mechelen heeft voor het bouwen van nieuwe woningen al een verplichting tot het aanleggen van een IBA opgelegd in zones waar geen riolering is voorzien. In de toekomst zul-

len dergelijke installaties dus alleen maar toenemen. Dat impliceert dat het een budgettaire weerslag kan hebben op de inkomsten van de waterheffing. Een groot deel van de subsidiëring gebeurt daarenboven door de gemeente.

Door het gebrek aan een duidelijk certificatiesysteem zijn veel bestaande installaties van bedenkelijke kwaliteit. Niet alleen geven ze aanleiding tot nog meer vervuiling in geval van lekken, voor de gemeenten is het bovendien een inspannende bezigheid om na te gaan welke installatie wel of niet is geschikt.

Ook bij de opvolging van de kwaliteit van het lozingswater rijzen er problemen. Door de toename van het aantal installaties zullen de controle-inspanningen van de gemeentelijke of intercommunale milieudiensten alleen maar toenemen, alsook de kosten die daarmee gepaard gaan.

Mijnheer de minister, hoeveel IBA's zijn er op dit ogenblik in werking waarvoor een vrijstelling van de waterheffing wordt toegestaan? Verwacht u een toename en kunt u reeds inschatten hoe groot die zal zijn? Welke maatregelen zult u nemen voor de gemeenten om ervoor te zorgen dat de gemeentelijke subsidiereglementen voor deze installaties kunnen worden vereenvoudigd en de controle op de kwaliteit van de installaties permanent en grondig kan gebeuren? Welke maatregelen zult u nemen om te vermijden dat de gemeenten de plaatsing van minderwaardige installaties verder ondersteunen?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: De IBA's zouden moeten voldoen aan een productnorm of aan technische vereisten, maar dat is een federale opgave.

De voorzitter: Het valt te betreuren dat er geen algemene benadering is. Elke firma moet dus afzonderlijk aan de VITO vragen of zijn IBA conform is. We hebben daar destijds toen mevrouw Dua minister van Leefmilieu was, ook al naar gevraagd.

Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: De heer Decaluwe heeft een aantal maanden geleden een gelijkaardige vraag gesteld waarop de minister een aantal initiatieven aankondigde. Ik veronderstel dat hij nu ook een gelijkaardig antwoord zal geven.

Los van de productreglementering en de plaatsing is er ook het onderhoudsprobleem. Heel wat men-

sen laten een IBA plaatsen, maar die installatie moet ook worden onderhouden. Daar bestaat nog heel wat onwetendheid over. Een IBA die niet wordt onderhouden, draagt niet bij tot de verbetering van de waterkwaliteit. Hoe zult u dit oplossen?

De voorzitter: Wat de agendering van de vraag betreft, waren we op de hoogte van de vraag van de heer Decaluwe. Er is wel degelijk een verschil tussen beide vragen.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Eind 2004 was op grond van 1.050 dossiers een vrijstelling van de waterheffing verleend tegen 120 in 1998. Dat is een serieus verschil.

Ter vergelijking: het aantal goedgekeurde subsidieaanvragen voor de bouw van IBA's is gestegen van 52 in 2000 naar 748 in 2005. In 2005 zijn er in totaal dus reeds 1.896 IBA's gesubsidieerd, wat meer is dan het aantal dossiers dat voor vrijstelling werd voorgelegd.

We verwachten dat dit bij de uitvoering van de zoneringsplannen nog zal toenemen. Op basis van de zoneringsplannen, zoals ze in het voorontwerp werden opgemaakt, en in de veronderstelling dat de collectieve inzameling en zuivering van het afvalwater zoals bepaald in het ontwerp van zoneringsplan, er ook daadwerkelijk komt, zal voor 2 percent van Vlaanderen het afvalwater moeten worden gezuiverd met behulp van een IBA.

Ter vereenvoudiging van de gemeentelijke subsidiereglementen wordt geopteerd om in de toekomst enkel nog subsidies te verlenen aan installaties met een keurmerk. Dit garandeert de kwaliteit van de installaties en vereenvoudigt de controle door de gemeentelijke milieuambtenaar van de bouw en werking volgens de code van goede praktijk.

Naar aanleiding van de Europese bouwproductenrichtlijn en bijbehorende CE-markering werd het Benorcertificatiesysteem ingevoerd in België. De toekenning van de certificaten gebeurt door de certificatie- en keuringsdienst Certipro van de VITO. Hierbij wordt niet enkel een pilootinstallatie getest, maar wordt ook via steekproeven de effectieve werking van de IBA gecontroleerd op het terrein.

Het Benorcertificaat of gelijkwaardig keurmerk zal de bouw van minderwaardige installaties vermijden

door een aanpassing van de subsidiereglementen. Ook de opname in Vlarem wordt op dit moment bekeken. De installaties zullen dus voldoen aan de Europese norm en aan de nationale en gewestelijke reglementering.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik hoop dat alles wat u hebt aangekondigd, zo snel mogelijk gebeurt. Op die manier kunnen de gemeenten de juiste beslissing nemen voor de toekomst. Ik heb nog een bijkomende vraag. Wat doen we met de IBA's die er nu al zijn maar die niet gecertificeerd zijn? Of stellen we de bestaande IBA's daarvan vrij?

Minister Kris Peeters: Mijnheer Callens, we zullen nagaan hoe we dit probleem efficiënt kunnen aanpakken.

De heer Patrick Lachaert: Ik wil nog even beklemtonen dat de gemeenten daar soms vrij onwetend over zijn. Als een bouwvergunning wordt uitgereikt, richt men zich vaak tot de milieudienst van zodra er sprake is van een IBA-plicht. De gemeenten moeten worden gesensibiliseerd. Het is belangrijk dat ze weten dat hun burgers over een gecertificeerde IBA moeten beschikken. Misschien kan het gewest hier toch een incentive geven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het bodemsaneringsfonds voor particulieren met lekkende stookolietanks

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sectorale bodemsaneringsfondsen

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over bodemvervuiling in de droogkuissector

De voorzitter: Geachte collega's, ik stel voor dat de vraagstellers in het kort het probleem schetsen.

Het volgende punt op de agenda is het voorstel van resolutie van mevrouw Van den Eynde c.s. over de aanpak van bodemverontreiniging als gevolg van lekkende stookolietanks, dat aansluit bij deze vragen.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 20 mei 2005 hebben de drie gewestelijke ministers van Leefmilieu, samen met de federale minister van Energie, een protocol gesloten over een fonds voor tegemoetkomingen voor de financiering van de sanering van een bodemverontreiniging veroorzaakt door lekkende stookolietanks. Volgens artikel 4 van dat protocol zou uiterlijk eind juni 2005 een ontwerp van samenwerkingsovereenkomst worden voorgelegd, waarna de goedkeuringsprocedure kon worden opgestart. De bedoeling was dat tegen begin dit jaar het fonds, gespijsd via een bijdrage op stookolie, operationeel zou worden. De samenwerkingsovereenkomst is er ruim een halfjaar later nog steeds niet.

Mijnheer de minister, tijdens de bespreking van uw beleidsbrief meldde u reeds dat de Brusselse minister van Leefmilieu Huytebroeck dwarsligt, omdat ze het fonds ook zou willen gebruiken voor de promotie van aardgas. In antwoord op een parlementaire vraag in de Senaat liet nu ook minister Verwilghen weten dat het dossier in een complete impasse zit. Hij kon mij geen enkel perspectief bieden op een deblokkering.

Voor ons kan het echter niet langer dat mensen met een lekkende stookolietank in de kou blijven staan. De sector sloot al in 2000 een milieubeleidsovereenkomst af met het Vlaamse Gewest, waarin een financieringsmechanisme voor een bijdrage in de saneringskosten werd overeengekomen. Meer dan 5 jaar later is dat er nog altijd niet.

Het probleem is nochtans niet te onderschatten. Een studie van Premaz die in 2001 in 6 gemeenten werd uitgevoerd, toonde aan dat niet minder dan 3,5 procent van de stookolietanks lekt. In Vlaanderen zitten niet minder dan 450.000 tanks in de grond. We moeten dan ook beseffen dat het probleem zeer groot is. Voor de 'slachtoffers'-gezinnen die bodem en grondwater moeten laten saneren, leidt dat tot dramatische situaties. Een sanering kost gemiddeld 15.000 euro. De kostprijs kan echter gemakkelijk oplopen tot meer dan 100.000 euro.

Uiteraard kunnen veel mensen die kost onmogelijk zelf dragen, want de meeste verzekeringspolissen

dekken die kosten niet. In deze commissie heeft onze fractie er reeds op aangedrongen dat Vlaanderen een 'plan B' zou uitwerken voor het geval de gewesten er samen niet uitraken. Een Vlaamse oplossing zou er bijvoorbeeld in kunnen bestaan om op basis van het decreet over de oprichting van sectorale bodemsaneringsfondsen, dat net voor het zomerreces door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd, een sectoraal stookoliefonds voor de lekkende stookolietanks op te richten.

Ook wat dit betreft, is er echter blijkbaar slecht nieuws. Zo berichtte De Tijd enige weken geleden dat het ontwerp van decreet een uitermate negatief advies heeft gekregen van de Raad van State. De oprichting van bodemsaneringsorganisaties en sectorale fondsen kan daardoor verdere vertraging oplopen. Nochtans is de oprichting van deze sectorale fondsen overeengekomen in het regeerakkoord. Ze bieden perspectieven op een Vlaamse oplossing voor de saneringsproblematiek van lekkende stookolietanks. Dergelijke fondsen zijn absoluut noodzakelijk om ook in sectoren zoals de stomerij of de garagesector de bodemverontreiniging te kunnen aanpakken, zonder dat dit tot een pak faillissementen leidt.

Ten slotte moet er ook een oplossing worden gevonden voor mensen die omschakelen naar een milieuvriendelijkere aardgasverwarming. Het stookoliefonds zou, conform het protocol, immers enkel zorgen voor een bijdrage indien men in de toekomst ook blijft verwarmen met stookolie. Dat remt mensen nodeloos af om om te schakelen naar aardgas.

Mijnheer de minister, we staan voor een zeer ernstig probleem. Het dossier zit in een impasse. Welke stappen hebt u al genomen om uit de impasse van het uitblijven van een samenwerkingsakkoord te geraken? Bent u het idee genegen om te komen tot een Vlaams alternatief als de gewesten er ook de volgende maanden samen niet uit geraken? Zo ja, hebt u dan al stappen ondernomen? Wordt daarbij gedacht aan de oprichting van een fonds 'stookolietanks' op basis van het decreet betreffende de oprichting van sectorale bodemsaneringsfondsen? Wat is juist de kritiek van de Raad van State op het voorontwerp van decreet? Hoe kan die kritiek worden ondervangen, en wat betekent dit voor het tijdsperspectief waarbinnen de decretale regeling voor sectorale bodemsaneringsfondsen rond kan zijn? Bent u het met mij eens dat er ook een oplossing moet komen voor mensen die omschakelen naar een milieuvriendelijkere aardgasverwarming? Werden daarvoor al stappen ondernomen?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de aanpak van de bodemverontreiniging zit momenteel in het slop. Enerzijds worden we geconfronteerd met een tekort aan financiële middelen om de belangrijke bodemverontreiniging concreet aan te pakken en te saneren, anderzijds zijn er ook grote tekortkomingen op het wettelijk vlak.

Aan saneren hangt een zeer hoog kostenplaatje. Voor degenen die verantwoordelijk worden gesteld om te saneren, kan dat een financieel drama betekenen. Een en ander kan zelfs leiden tot een faillissement. Net daarom zou een sectoraal bodemsaneringsfonds ertoe moeten leiden dat de sector samen met de overheid mee instaat voor het wegwerken van de verontreiniging, die onder andere door hen werd veroorzaakt.

Om het probleem op te lossen, moet er een wetgeving worden opgesteld. Tijdens de vorige legislatuur werd het sectoraal fonds voor de sanering van de bodemverontreiniging, veroorzaakt door tankstations, opgericht. De vorige regering slaagde er echter niet in om het eveneens zeer belangrijke fonds voor de bodemverontreiniging door stookolietanks op poten te zetten.

Zoals de heer Martens daarnet terecht heeft gezegd, heeft dit dossier een communautaire kleur gekregen. De gewesten zitten niet op dezelfde golflengte inzake de aanpak van het probleem van de stookolietanks. Mijnheer Martens, ik ben blij dat u vandaag mee onderschrijft dat er noden zijn die wij in ons voorstel van resolutie hebben aangekaart. Ik durf dan ook te veronderstellen dat u het voorstel genegen bent. Daarin is immers al van een zogenaamd 'plan B' sprake. We hebben een aantal alternatieven opgesomd in ons voorstel van resolutie.

Mijnheer de minister, vooral met het sectoraal fonds voor de bodemverontreiniging voor stookolietanks wordt aangetoond dat het noodzakelijk is om de wetgeving op die fondsen goed uit te werken. Zopas heeft de Raad van State het voorontwerp van decreet betreffende de sectorale bodemsaneringsfondsen negatief beoordeeld. Het voorontwerp is net bedoeld om de sector van de stomerijen uit het slop te halen en de bodemverontreiniging die door de activiteiten van die sector worden veroorzaakt daadwerkelijk te saneren.

Ik heb vernomen dat ongeveer 95 percent van de droogkuisbedrijven met sterk vervuilde gronden zit opgescheept. Of dat percentage nu iets meer of iets minder is, doet er niet toe. Feit is dat de verontreinigingsgraad zeer hoog en ernstig is. Er wordt gewerkt met zwaar verontreinigende stoffen.

Jammer genoeg vertoonde het voorontwerp van decreet een aantal gebreken. Zo hebben bepaalde adviesorganen belangrijke opmerkingen gemaakt. Ze onderschrijven wel de toon en de algemene inhoud van het voorontwerp. Ze waren ook zeer tevreden dat er eindelijk inspanningen werden geleverd om een moeilijk dossier concreet aan te pakken. De Raad van State was dan weer niet mals in haar kritiek op het voorontwerp van decreet. Initiatieven die u toewijst aan de regering, zouden eigenlijk toekomen aan het parlement.

Mijnheer de minister, hoe moet het nu verder met dit decreet? Zult u het voorontwerp in zijn huidige vorm voorleggen aan het Vlaams Parlement, of zult u het aanpassen aan de opmerkingen van de Raad van State? Het is belangrijk dat we verder kunnen werken. Bent u zich bewust van het feit dat de regering zich een aantal bevoegdheden heeft toegeëigend die toekomen aan het Vlaams Parlement? Hoe wilt u dit rechtvaardigen? De MiNa-Raad en de SERV hebben u gewaarschuwd dat het ontwerp te veel op maat is geschreven van de sector van de stomerijen. Bent u op alle adviezen van de MiNa-Raad en de SERV ingegaan? Waarom werd het ontwerp ofwel niet algemener, ofwel heel concreet en duidelijk voor één bepaalde sector opgesteld? De Raad van State heeft een negatief advies uitgebracht. Zult u voorlopige maatregelen nemen om tegemoet te komen aan de problemen van die sector? Binnen welke termijn hoopt u een oplossing uit te werken voor de negatieve beoordeling van het ontwerp?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde, de minister hoeft niet op vragen over de tekst van voorontwerpen te antwoorden. Ik heb u trouwens al eens eerder gewezen op de beslissing van het Uitgebreid Bureau daarover en op het Reglement dat vragen die peilen naar intenties uitsluit. Voorontwerpen van decreet vallen onder het beleidsvoorbereidend werk. Het staat de minister natuurlijk wel vrij om dergelijke vragen toch te beantwoorden.

De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, het responsabiliseren van economische sectoren met een historisch bodemverontreinigingsprobleem lijkt

op de processie van Echternach. Een aantal aspecten, zoals de vzw BOFAS, zijn nochtans in positieve zin geëvolueerd. Met het fonds voor de particuliere stookolietanks gaat het minder goed. De reden hiervoor moet evenwel niet bij de Vlaamse Regering worden gezocht.

Wat de droogkuissector betreft, worden we momenteel met een gelijkaardig verhaal geconfronteerd. De Vlaamse overheid tracht al jaren een fonds in het leven te roepen dat de sector ook een bepaalde verantwoordelijkheid zou opleggen. Om allerlei redenen blijkt dit maar niet te lukken.

De oprichting van dit fonds is om twee redenen nochtans dringend. De eerste reden is dat het meestal om kleinschalige bedrijven gaat. Deze vaak familiale bedrijven zijn allesbehalve kapitaalkrchtig genoeg om de saneringskosten zelf te betalen. De tweede reden is dat het hier om een zeer ernstig milieu-probleem gaat. De vervuiling is zo ernstig dat perchloorethyleen vaak tot in diepe grondwaterlagen is doorgedrongen.

Eind 2003 heeft de toenmalige bevoegde minister in een uitgebreid antwoord op een vraag om uitleg verklaard dat op dat ogenblik 317 sites in het register van verontreinigde bodems waren opgenomen. Uit een studie van de textielsector, die ik in dit verband toch een onverdachte bron vind, blijkt dat in 85 procent van de oriënterende bodemonderzoeken een verontreiniging met gechlorideerde solventen is vastgesteld. Volgens mevrouw Van den Eynde gaat het zelfs om 95 procent. Beide percentages bevinden zich in dezelfde orde van grootte. Een studie van Ecolas raamt de totale saneringskosten voor de droogkuissector op 300 miljoen euro.

Vorige week heeft De Tijd uitgepakt met het bericht dat de decretale oprichting van een dergelijk bodem-saneringsfonds forse vertraging dreigt op te lopen. Ik vroeg me al een tijdje af waarom de tweede goedkeuring zo lang op zich liet wachten. De eerste goedkeuring dateert immers al van de zomer van 2005. Het advies van de Raad van State blijkt vernietigend. De Raad van State heeft fundamentele bezwaren bij het ontwerp van decreet. Ik citeer: 'De Raad moet vaststellen dat de ontworpen regeling op essentiële punten lacunes vertoont', en 'De tekortkomingen op essentiële punten doet de Raad afzien van een verder onderzoek van de inhoud van het ontwerp'. Dat kan tellen.

Iedereen, met inbegrip van de SERV en de MiNa-Raad, is nochtans van mening dat een decretale basis

voor de oprichting van dergelijke fondsen nuttig en wenselijk is. Zeker voor een sector waarin veel kleinschalige bedrijven actief zijn, moet deze decretale basis er zo snel mogelijk komen. Met betrekking tot de wasserijen moeten we aan een solidariserende werken. Een sectorale aanpak biedt alvast heel wat schaalvoordelen.

Het moet evenwel om een goede regeling gaan. Deze regeling mag de Vlaamse Regering en de sector niet te veel speelruimte geven. Ik stel dan ook voor om voor de droogkuissector zo snel mogelijk een ad-hocregeling in het leven te roepen. Ik vind niet dat we op een decretale basis moeten wachten.

Ik heb ook nog een vraag over de financiële kant van de zaak. In de begroting 2006 is in het Minafonds 479.000 euro voor het aanvatten van het project ingeschreven. Dit lijkt me niet zoveel geld. Mijnheer de minister, hoe wilt u de oprichting van dit saneringsfonds financieren? Wilt u hiervoor enkel het ingeschreven bedrag gebruiken of kunnen hiervoor, bijvoorbeeld via de PMV, ook andere budgetten worden aangewend? Vindt u misschien dat de sector meer dan 50 procent van de kosten moet dragen?

Tot slot vraag ik me af hoe het met het ontwerp van decreet zit. Zoals de voorzitter heeft opgemerkt, hoeft u deze vraag niet te beantwoorden. Ik vraag me gewoon af of de procedure bij de Raad van State en bij de verschillende adviesraden moeten worden overgedaan. Bent u eventueel bereid om het dossier, in afwachting van een decretale basis, door middel van een ad-hocregeling voor de droogkuissector wat vooruit te helpen?

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Mijnheer de voorzitter, tijdens de vorige legislatuur hebben we met de vorige bevoegde ministers meermaals boeiende debatten over dit onderwerp gevoerd. Er is toen telkens gezegd dat de Vlaamse Regering met de oprichting van een saneringsfonds bezig was. Telkens weer leek het erop dat we een doorbraak zouden kunnen forceren. We hebben de betrokken mensen steeds een perspectief geboden. We hebben hen telkens een mogelijke oplossing in het vooruitzicht gesteld. Vanaf 2002 hebben ze telkens het signaal gekregen dat ze gewoon nog even moesten wachten en dat we alles wel met terugwerkende kracht zouden trachten te regelen.

Vandaag bevinden we ons in een grote impasse. De fundamentele vraag is hoe we hier weer uitraken.

Sommige mensen hebben een lekkende stookolie-tank en moeten nu tot sanering overgaan. We kennen de schrijnende voorbeelden allemaal. Het wordt trouwens nog moeilijker voor mensen die hun eigendom willen verkopen. De koper zal een opschortende voorwaarde stellen of iets in de akte laten noteren. We hebben die mensen steeds een perspectief willen bieden. Los van de vraag hoe we hiermee willen omgaan, blijft de fundamentele vraag wat we die mensen nu kunnen vertellen. Ik weet dat u zich in een moeilijke positie bevindt, want u kunt met betrekking tot dit saneringsfonds weinig initiatieven nemen. U zit in feite een beetje vast. Op het terrein levert deze situatie evenwel grote problemen op.

Er is ook iets dat we moeten proberen te vermijden, maar ik weet dat het in de praktijk toch gebeurt. Bepaalde mensen schakelen over op aardgas en laten hun stookolietank vol zand gieten. Vervolgens laten ze over die tank nog wat tarmac aanleggen en niemand kan zien dat ze ooit over een stookolietank hebben beschikt. Dit moeten we vermijden. We hebben de mensen immers gevraagd hun tank te laten onderzoeken en hebben hen beloofd dat er een oplossing zou komen. We mogen ook niet vergeten dat 1 liter stookolie in de ondergrond meer dan 100.000 liter drinkwater kan vervuilen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, hoewel een aantal vragen inderdaad naar intenties peilen, zal ik ze allemaal beantwoorden. Het gaat hier immers, zoals de heer Van Baelen terecht heeft opgemerkt, om een zeer ernstig dossier.

Vorig jaar hebben de drie bevoegde ministers in dit land een principsovereenkomst getekend. Deze overeenkomst betekent een belangrijke stap in de goede richting. Zoals de heer Martens daarnet al heeft opgemerkt, is minister Huytebroeck niet bereid om verdere stappen te zetten. Hoewel dit een probleem vormt, ga ik ervan uit dat onze vastberadenheid en doortastendheid het zullen halen. Ik lever alle mogelijke inspanningen om deze zaak tot een goed einde te brengen. Tenslotte hebben heel wat mensen jaren geleden te horen gekregen dat er een oplossing zou komen.

Mevrouw Van den Eynde heeft erop gewezen dat de MiNa-Raad en de SERV van mening waren dat het ontwerp van decreet te veel op maat van de droog-

kuissector was geschreven. Het ontwerpdecreet is in zijn meest algemene vorm opgesteld. Ik heb daarenboven rekening gehouden met de adviezen en het ontwerp van decreet aangepast. Dit gebeurde onder meer inzake de criteria voor de omschrijving van een bodemsaneringsorganisatie en het gewenste onderscheid tussen de verplichte en de facultatieve opdrachten van een organisatie.

Mijnheer Martens, mevrouw Van den Eynde, u vroeg hoe het zit met het advies van de Raad van State. Ik ga ervan uit dat ik dat advies op zich niet moet toelichten, want dat kunt u terugvinden. Het werd afgeleverd op 28 oktober 2005.

Ik zal de bezwaren van de Raad van State bekijken en weerleggen waar nodig. Wat betreft de delegaties aan de regering, zal de draagwijdte worden verduidelijkt in de memorie van toelichting. In het decreet worden alle bepalingen opgenomen die gemeenschappelijk kunnen zijn aan verschillende sectoren. De delegaties die aan de regering gegeven worden, zijn het strikte minimum om het decreet toepasbaar te stellen aan de specifieke eisen van elke sector.

Hoewel ik meen dat de bijdrage niet als een belasting beschouwd moet worden, werd dit bezwaar toch te bedreigend geacht voor de toekomstige werking van de bodemsaneringsfondsen. Het ontwerp zal worden aangepast zodat over dit aspect geen discussie meer mogelijk is. Concreet betekent dit dat werd afgezien van de instelling van een verplichte bijdrage. De deelname gebeurt op vrijwillige basis.

Er zal in de nodige inlassingen worden voorzien om een subsidiebesluit te kunnen treffen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Dat wat betreft de elementen in het advies van de Raad van State. Ik zal dit ontwerp binnenkort opnieuw aan de regering voorleggen, waarna de procedure overeenkomstig de beslissing van de regering voortgezet zal worden.

Mevrouw Van den Eynde, mijnheer Daems, voor de nieuwe verontreinigingen legt het decreet een zelfstandige saneringsplicht op. Het aantal daarvan zal echter zeer beperkt zijn aangezien de aangewende verontreinigende producten reeds langere tijd buiten gebruik zijn. Voor de historische verontreinigingen voorziet het decreet in een procedure waarbinnen eerst de ernst van de verontreiniging geëvalueerd

wordt, waarna de OVAM desgevallend overgaat tot een aanmaning tot sanering.

Aan de percelen die verontreinigd zijn door onderstroming wordt het statuut 'onschuldig bezit' verleend. Deze percelen kunnen derhalve zonder enige belemmering overgedragen worden. De percelen waarop de verontreinigingen ontstaan zijn, kunnen evenwel zonder sanering niet worden overgedragen, behoudens het stellen van een financiële zekerheid. De bodemsaneringsorganisatie met bijbehorend fonds zal vooral hierin nuttig zijn door het overnemen van de saneringsplicht en het uitvoeren van de sanering.

Dit betekent dat in de gevallen waar er een risico voor het milieu is, de sanering aangevat wordt, maar dat de overdrachten van de bronpercelen geblokkeerd blijven.

Mijnheer Daems, elke sector kent zijn eigen problemen en moeilijkheden. Elk bodemsaneringsfonds zal trachten om die problemen en moeilijkheden zo effectief en efficiënt mogelijk op te lossen voor de betrokken sector. De Vlaamse Regering zal telkens met de eigenheid van elke sector rekening houden wanneer ze al dan niet beslist om subsidies te geven aan zo'n organisatie.

Specifiek voor de droogkuis zal het fonds deels door de sector zelf, deels door het Vlaamse Gewest worden gefinancierd. Voor 2006 werd in elk geval al een bedrag van 479.000 euro vrijgemaakt, maar dat betekent niet automatisch dat het bedrag ook de volgende jaren wordt vrijgemaakt, noch dat het sowieso tot dit bedrag beperkt blijft. Minder kan het in geen geval worden.

Mijnheer Martens, mijnheer Van Baelen, inzake de lekkende stookolietanks zitten we inderdaad in een impasse. Er werden inspanningen geleverd door andere collega's. Ik dank ze daarvoor en ik hoop dat die inspanningen tot goede resultaten zullen leiden. Ik hoop nog altijd dat de kwestie op federaal niveau wordt opgelost. Ik heb een aantal gesprekken opgestart om een plan-B, zoals u het noemt, uit te testen. Ik moet eerlijk zeggen dat dat niet evident is en dat een aantal actoren uitdrukkelijk hebben gepleit voor een organisatie op federaal niveau. Concurrentievervalsing en de nabijheid van Brussel zijn meerdere keren aan bod gekomen. Hopelijk wordt de kwestie zo snel mogelijk op federaal niveau opgelost.

Indien zou blijken – wat nu zeker nog niet het geval is – dat het op federaal niveau niets wordt, dan

onderlijn ik dat er dan een ander, een Vlaams, initiatief moet komen. Ik wil nu echter geen snel Vlaams initiatief nemen, want daarmee zou ik de mogelijkheden of kansen op federaal niveau kunnen hypothekeren. Ik ben dus voorzichtig, maar niet naïef.

Ik heb ook al voorzichtige stappen gezet om na te gaan hoe de bijdrage van de aardgassector verder kan worden georganiseerd. Er bestaat ter zake ook een fonds, zoals u weet, maar dat bevindt zich eveneens op federaal niveau. Ook dat fonds kan een bijdrage leveren.

Dit is een belangrijk probleem. Het is blijkbaar ook een zeer moeilijk probleem om regelgevend op te treden, zoals niet alleen blijkt uit de opmerkingen die de Raad van State heeft gemaakt. We kunnen die opmerkingen echter weerleggen, dus dat probleem kan worden opgelost. Ook aan de opmerkingen van de SERV en de MiNa-Raad zijn we tegemoetgekomen. Het is echter zo dat de drie gewesten akkoord moeten gaan. Vlaanderen en Wallonië hebben zich daar volkomen achter geschaard, maar het probleem bevindt zich in Brussel.

Het zal niet vanzelf gaan, maar mochten we vaststellen dat er op federaal vlak niets meer te verwachten valt, dan zal Vlaanderen verdere initiatieven nemen. Die ben ik aan het voorbereiden. Ik hoop echter dat dit op federaal niveau kan worden afgerond.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We worden echter niet veel wijzer. Het is niet de eerste keer dat we de mensen die het slachtoffer zijn van lekkende stookolietanks geen perspectief kunnen bieden. We hopen op een federale oplossing. Er zijn voorzichtige stappen gezet en verkennende gesprekken gevoerd om een Vlaamse oplossing uit te werken. Wat dat betreft, durft u echter blijkbaar niet voluit te gaan om de federale oplossing niet te hypothekeren. Toch wil ik erop aandringen dat u een deadline zou hanteren. Als er tegen dan geen federale oplossing is uitgewerkt, zou u met dat Vlaamse alternatief voor de dag kunnen komen. Niets weerhoudt u en uw administratie ervan om nu al dat plan-B concreet en in alle discretie voor te bereiden. Ik hoop dat u dat ook daadwerkelijk aan het doen bent.

Ik ben blij te horen dat u voorzichtige stappen zet om mensen die omschakelen naar aardgas uit de nood te helpen door in een soort tegemoetkomingsmechanisme te voorzien. Ik zou dan graag van u willen

weten welke die stappen precies zijn en wat de kans op slagen is.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik beseft ten volle dat het dossier erg complex is.

Wat het financiële aspect betreft, het gaat over een vrij bescheiden bedrag, daar u nog niet zeker bent of een en ander operationeel wordt in 2006. Als dat echter gebeurt, mag ik dan veronderstellen dat dit bedrag zal worden opgetrokken? Met dat geld kunnen we immers niet veel vervuilde plekken in de droogkuissector saneren.

U hebt een zeer voorzichtige voorzet gegeven over een soort plan-B voor de stookolietanks, maar hebt dat niet concreet gedaan voor de droogkuissector. Bent u bereid een soort plan-B voor die sector te onderzoeken als een en ander met betrekking tot het decreet niet verloopt als voorzien?

In uw antwoord zegt u dat de procedures in het kader van het decreet voorlopig worden voortgezet, met aanmaningen en dies meer. Gebeurt dat daadwerkelijk? Is het wenselijk dat dit gebeurt? Heel wat mensen kijken immers al heel lang uit naar een eventuele solidarisering van de sector.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, wij hebben een voorstel van resolutie ingediend over de aanpak van bodemverontreiniging als gevolg van lekkende stookolietanks. In dat voorstel worden een aantal oplossingen aangereikt die toch al wat verlichting kunnen bieden aan wie hiermee wordt geconfronteerd op het terrein.

We mogen minstens verwachten dat, als mensen moeten betalen voor de sanering, op voorhand duidelijk zou worden gemaakt over welke som het gaat. Het kan niet dat die facturen steeds maar blijven binnenstromen. Daar wil ik voor waarschuwen. De mensen moeten saneren, maar weten niet waar ze uiteindelijk zullen terechtkomen. Ze weten niet of dat financierings- en verzekeringsmechanisme er wel zal komen en in welke mate dat alle kosten zal dekken. Als iemand een dakwerker laat komen, en die dakwerker stuurt altijd maar bijkomende rekeningen, dan kan dat toch niet?

Wij pleiten voor het inbouwen van een zekere veiligheid voor de slachtoffers. Ze moeten zeker zijn dat er niet telkens nieuwe bodemsaneerders opdagen, met nieuwe testen en onderzoeken, die ze telkens opnieuw moeten betalen. Een tijdelijk financieringsmechanisme moet zeker mogelijk zijn, mijnheer de minister. Ik begrijp niet waarom dit niet zo goed van de grond komt. Op zijn webstek verklaart federaal minister Verwilghen dat hij de zaken heeft gedeblokkeerd en dat de mensen eindelijk binnenkort gerust zullen zijn, aangezien er een stookoliefonds zal worden opgericht voor slachtoffers van lekkende stookolietanks. Ik zal mijn federale collega's vragen dat ze de minister ondervragen. Voor het dossier van de droogkuissector heb ik meer het gevoel dat er vooruitgang wordt geboekt. U hebt ter zake al in kredieten voorzien, terwijl dat nog niet het geval is met het stookoliefonds.

De wetgeving is heel moeilijk, maar toch moeten er nu een aantal oplossingen kunnen worden aange-reikt, zeker als het gaat over de lekkende stookolietanks.

De heer Patrick Lachaert: Dat verhindert niet dat er tot sanering wordt overgegaan, het kan alleen een probleem zijn voor de financiering. Voor de tankstations was er vaak een prefinanciering gevolgd door een tussenkomst van BOFAS.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Men moet het ook kunnen betalen. De mensen moeten daar hun huis niet voor verkopen.

De heer Patrick Lachaert: Zo'n sanering kost niet altijd miljoenen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, ik heb u de factuur voorgelezen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: In verband met de stookolietanks wens ik anderen, zoals de federale overheid, geen argumenten te geven om er niet mee door te gaan omdat wij toch onze plan zouden trekken. Bovendien, als we met een plan-B komen, dan is het evident dat dit volledig moet worden uitgevoerd. Ik wil geen tweede keer iets aankondigen dat dan niet gerealiseerd kan worden.

Mochten we een plan-B nodig hebben, dan wil ik er zo lang mogelijk heel voorzichtig mee omspringen en er zo weinig mogelijk over communiceren. Als erover

wordt gecommuniceerd, dan moet het plan er volledig zijn. Vooral de opmerking van de heer Martens zet me tot enige voorzichtigheid aan bij mijn uitspraken hier in de commissie of in het publiek. Het ergste wat we kunnen doen, is de mensen voor de tweede keer voor schut zetten doordat er niets van komt.

De kwestie van de droogkuissector en de sectorfondsen hebben we wat meer in de hand. We moesten alleen de Raad van State van antwoord dienen, en ik meen dat te hebben gedaan. De procedure zal zo snel mogelijk worden afgesloten. Ook de vertegenwoordigers van de droogkuissector dringen daar terecht op aan.

Mijnheer Daems, ik zal laten nakijken hoeveel aanmaningen er zijn. We komen hiermee immers in een schemerzone. De mensen krijgen de boodschap dat het allemaal anders zal worden georganiseerd, terwijl er dan niet onmiddellijk iets van komt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
